

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
БЕОГРАД

Пословни број: К-По2 1/2014

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ дана 25. марта 2015. године

Председник већа: Добар дан свима, можемо да седнемо.

Отварам заседање у кривичном поступку пред Одељењем за ратне злочине, Вишег суда у Београду, поступак К-По2 1/2014, а по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ-7/07 са последњом изменом од 02. септембра 2014. године.

Судско веће је у истом саставу.

Да ли има примедби на састав већа? Не.

Констатујем да је на претрес приступио:

-заменик ТРЗ Душан Кнежевић,
-оптужени, обавештен сам већ да су сви ту али свеједно ћемо прозвати, Девчић,
биће довољно дизање руке овом приликом,
-Крњајић, Димитријевић Миодраг, Перић, Влајковић, Јосиповић, Димитријевић
Јован, Саша Стојановић, Зоран Косијер и Петроније Стевановић.

Браниоци:

-за оптуженог Девчића адвокат Бранкица Мајкић присутна,
-за оптуженог Крњајића адвокат Радоје Алексић такође присутан,
-за оптужене Димитријевић Миодрага и Влајковића адвокат Лукић Бранко.

Адв. Борис Зорко: По заменичком пуномоћју, поштовани суде.

Председник већа: По заменичком пуномоћју адвокат Борис Зорко.

Адв. Борис Зорко: Хвала.

Председник већа:

-за оптуженог Перића адвокат Јасмина Живић,

-за оптуженог Радисава Јосиповића, по заменичком пуномоћју, је ли тако адв.Бранко Димић,
-за оптуженог Димитријевић Јована адв.Гордана Живановић,
-за оптуженог Сашу Стојановића адв. Слободан Живковић,
-за оптуженог Косијера адв. Здравко Крстић, такође присутан,
-и за оптуженог Стевановића адвокат Бранислава Фурјановић лично.

Добро. Присутан је и пуномоћник оштећених адвокат Марина Кљајић.

Адв. Слободан Живковић: Судија, ја не знам да ли Ви имате извештај да је Бачић преминуо.

Председник већа: Да, то је било следеће што сам управо намеравао да изустим. Има доста тога што се тиче сад овог садашњег тренутка, неколико решења које ћемо свима вама на које се то односи уручити по окончању овог данашњег рочишта, тако да ћу неке од вас замолити да остану ту да не бисмо слали то поштом без некакве потребе.

Дакле, пре свега што се Драгана Бачића тиче за кога смо прошли пут били, односно на претходном рочишту обавештени незванично, наравно, да је имао скорашњу, неколико дана пре тога операцију, обавештени смо у међувремену од, односно добили смо на наше тражење извод из матичне књиге умрлих, за матично подручје Земун, како се то каже, у коме се констатује да је Драган Бачић преминуо 09. марта 2015.године. У вези са тим је суд је донео и решење о обустави поступка које ћемо такође уручити како тужиоцу, тако и браниоцу, то јест вама овде. Тужиоцу, такође на сопствено тражење и једну копију овог извода из матичне књиге умрлих, то констатујемо на записнику, а кажем, то ћемо Вам предати на окончању овог данашњег рочишта. Са друге стране, пошто је на том претходном рочишту, кога нисмо држали, из више разлога, адвокат Здравко Крстић бранилац опт. Зорана Косијера ставио захтев за изузеће више лица, тако да кажемо, односно тужилаца па су о томе донета решења, такође ћемо констатовати да се истом уручују решења Државног већа тужилаца од 12. марта 2015. године, потом решење Републичког јавног тужилаштва од 12. марта 2015. године и решење Тужилаштва за ратне злочине од 23. марта 2015. године којим се захтеви за свако од ових решења у надлежности доносиоца решења којим се захтеви браниоца одбацују.

Тakoђе ћемо искористити прилику да Вама, то јест адвокату Слободану Живковићу да уручимо и решење везано за трошкове службене одбране за ових неколико претходних рочишта, тако да кажем, сачекаћете да то учинимо пошто будемо завршили са данашњим рочиштем.

Дакле, на претходном рочишту прошлог месеца, смо поступак раздвојили у односу на опт. Милана Радојчића и у односу на њега је формиран нови предмет К-По2 1/15, док је у односу на тада оптуженог Драгана Бачића такође пошто је раздвојен поступак отворени списи предмета К-По2 2/15 у том тренутку.

С обзиром да су овде присутни сви који су били позвани и против којих се поступак још води по оптужници Јавног тужилаштва, осим поменутог Милана Радојчића, који је у међувремену позив за данашњи претрес уредно примио али пошто је поступак у међувремену раздвојен нисмо његово присуство ни констатовали, а он није ту, је ли тако? Колега Налић је на том прошлом рочишту нас на неки начин

информисао о садашњем његовом здравственом стању, али то сад већ више није питање овог кривичног поступка, то јест овог данашњег и будућих рочишта, према томе могу да констатујем да нема никаквих препрека процедуралног типа да се настави са главним претресом.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

На основу члана 388 тачка 2 Законика о кривичном поступку да се главни претрес **настави**.

С обзиром да су на главном претресу дана 02. септембра 2014.године да је донето решење о одржавању претреса, да су потом како то закон предвиђа оптужени дали своје личне податке, потом да су упозорени на своја права, упознати са својим дужностима такође, а потом на наставку дана 05. септембра 2014. године, све после тога вишемесечног штрајка, односно обуставе рада адвоката, да су се и странке и браниоци сагласили да се потом и надаље на главном претресу оптужени у односу на оптужбу изјасне у склопу изношења своје одбране. Према томе, оно што сада следи је изјашњавање оптужених на оптужницу Јавног тужилаштва.

Адв. Здравко Крстић: Судија.

Председник већа: Колега, нисам Вам дао реч.

Адв. Здравко Крстић: Нисам ја ни проговорио...

Председник већа: Сад сте проговорили.

Адв. Здравко Крстић: Да сам подигао руку.

Председник већа: Кажите.

Адв. Здравко Крстић: Дакле, ја не желећи да мењам стратегију данашњег главног претреса и одлуку Вашу да радите, дакле, прихватам то, разуме се, чак и да сам против прихватам, али имам један предлог или пре почетка главног претреса или у току данашњег главног претреса или на крају главног претреса дате налог Тужилаштву овоме, јер друго немамо, изгледа да то је једино које постоји и немамо друго, нажалост, да том Тужилаштву дате налог да уреди оптужницу тако што ће обуставити поступак против до сада тројице умрлих и да у новој оптужници изостави њихове инкриминисане радње из ове оптужнице. Дакле, потпуно да уреди оптужницу да знамо по којој и каквој оптужници радимо јер до сада како су се изјаснили и окривљени, нису разумели ту оптужницу. Мислим да је сада прилика да се то уреди. Дакле, то не смета данас с овим предлогом, нећу да кажем, јел, да се прекида претрес, да радимо, просто мислим да би то био разуман предлог према Тужилаштву да уреди оптужницу да знамо по којој радимо утолико пре што сте Ви прочитали из '14.године исти број КТРЗ 7/07 оптужницу, ја имам из '12.године, држим до тога да је можда нека грешка у питању, ја ту оптужницу немам и нисам примио, једино ако не рачунате неко објашњење, појашњење претходне оптужнице.

Председник већа: Не могу се сложити са Вама, дакле, ову оптужницу која је баш на том претресу 02. септембра 2014. године таман што смо га почели, што је тадашњи заменик Веселин Мрдак донео, поделио свима вама и из тог разлога што сте је добили тек у том тренуку нисмо тада, а ни прекосутра следећег дана 04. држали претрес већ 05. када се такође испоставило што смо одлучили да поштујемо и да вам дамо прилику свима, можете сести.

Адв. Здравко Крстић: Хвала.

Председник већа: Па нисмо тада ни узимали, односно тражили од оптужених да се изјасне ради припреме одбране, а везано за неке од њих за измене које су у диспозитиву оптужнице наступиле, дакле, ову 02. септембра 2014. године морате имати, надам се да нисте загубили, а ако то буде било потребно некако ћемо омогућити да имате то пред собом убудуће. Око овога што се у међувремену, што се наравно помињу, чак и у том тренутку, оне према којој је поступак у том тренутку био раздвојен Љубан Деветак потом и још три ова лица која сада нису овде са нама, не треба сумњати да ће Тужилаштво то уредити, у међувремену до краја поступка то се увек тако ради, а сматрамо да то није сметња да сада са поступком започнемо, поготово што је управо овим последњим изменама од 02. септембра 2014. године Тужилаштво већ и поступило на неки начин према некој врсти налога који је стављен и примедбама у другостепеној одлуци Апелационог суда због које је првостепена пресуда укинута и да је више сада овим после ових последњих измена више и боље дефинисано, дакле, разграничено коме се од овде више оптужених шта ставља на терет, тако да ћемо онолико колико је то могуће апстраковати ова имена сада већ покојних људи или тешко болесних, а да оптужени могу да се, то је наша процена, да своју одбрану дају у односу на оно што им је стављено на терет, што им исто неће бити први пут.

Дакле, прелазимо на изјашњавање оптужених оним редоследом како је то дато у оптужници са личним подацима, дакле, оптужени Милан Девчић.

ИЗЈАШЊАВАЊЕ ОПТУЖЕНИХ

Опт. Милан Девчић

Председник већа: Знате процедуру, Ви ћете приступити сада овде овој говорници. Ја ћу Вас сада као и све присутне оптужене који то чују подсетити само да имате право у изношењу своје одбране кроз потом саслушавање, ако га буде, да се изјасните о свим околностима које Вас терете и да изнесете све чињенице себи у прилог онако како то сами сматрате да је најбоље. Изволите.

Опт. Милан Девчић: Поштовано веће, ја сам детаљно дао своју одбрану везано на ону оптужницу. Ја се слажем са господином Крстићем да...

Председник већа: Извињавам се, је ли неко нешто рекао?

Опт. Милан Девчић: Да када дође до тренутка неке нове оптужнице да ћу се онда детаљније изјаснити о тој оптужници, а о овој немам шта да се изјасним, а и не желим да одговарам ником на питања собзиром на, јер ја сматрам овај процес то је монтиран процес, бар према мени, а за друге нећу да улазим у то, тако да оно што сам изнео у својој одбрани остајем при томе али у међувремену је тај наш колега преминуо

који је, на основу његове одбране је била првостепена пресуда, а с обзиром да ја не могу са њим ни да се суочим собзиром да је преминуо и тако даље...

Председник већа: Извините, само, мислите на Деветка?

Опт. Милан Девчић: Не, него на Николајидиса, који је био истурена рука Тужилаштва, што ми сви то знамо и од оптужених и од свих осталих овде присутних који су били целог овог поступка овде, тако да немам шта да се изјашњавам.

Председник већа: Ако сам Вас добро разумео Ви остајете код оне одбране коју сте...

Опт. Милан Девчић: Да, јесте, код оне одбране коју сам дао, а надам се да сте Ви то проучили.

Председник већа: Било је то више прилика, наравно, то је истрага, па потом по оној оптужници која је била битно другачија од ове сада, а потом ове од 2012.године што помиње господин Крстић, мислите на последњу?

Опт. Милан Девчић: Да, ја сам детаљно објаснио какав је био тамо принцип на терену, значи без војне управе и тако даље, нико није могао ту ништа, према томе то што Тужилаштво нема снаге да оптужи оне који су стварни кривци, па нажалост то пребацује на нас невинне, то стварно није у реду и мислим да је то једна велика срамота и мислим да нема сврхе уопште да и дајем своју одбрану моментално, а не желим ни да одговарам на питања никоме и сматрам да је ово, кажем, монтиран процес који, нажалост, свих нас и оптужених и друштва, а и нажалост оних који су настрадали.

Председник већа: Сад тим поводом пошто говорите о монтираном процесу, ја Вас питам да ли се та врста примедбе односи и на суд, а поготово на ово садашње веће?

Опт. Милан Девчић: Не, ја сам се обратио директно на Тужилаштво.

Председник већа: Без обзира на то, на тај Ваш став на ово што сте рекли, ја ћу сад овом приликом само Вас подсетити и тражићу то од Вас и за убудуће, наравно, а и од свих ових оптужених да уз сву могућу вашу, ајд да кажемо, озлојеђеност вођењем овог поступка да се убудуће, не кажем да сте сада то прекршили али баш зато овако превентивно само кажем да ћемо тражити од Вас да се у односу на Тужилаштво поготово присутног овде представника Тужилаштва, заменика, да се односите са дужним поштовањем убудуће, дакле, да не буде неких прекорачења тога јер имам утисак да се то дешавало на ранијим претресима у узаврелим емоцијама.

Опт. Милан Девчић: Знате како...

Председник већа: Ово говорим без икакве ироније, потпуно разумем да је до тога морало доћи.

Опт. Милан Девчић: Па знате, и увреда је, ја се извињавам...

Председник већа: Да ли, пошто сте говорили о томе, ово не морате сматрати питањем, али пошто сте то сада Ви сами поменули, ко је онда по Вама прави или главни, не знам како сте рекли, кривац за ово?

Опт. Миодраг Димитријевић: Војска.

Председник већа: Ко је добацио „војска“? То на себе мислите?

Опт. Миодраг Димитријевић: Не мислим на себе господине.

Председник већа: Добро, сад ћу онда опоменути Вас, не као меру одржавања реда, да не додајујете. Ја поштујем Ваше године и опет кажем и ово све разумљиво ми је шта ви осећате, што не значи да то сматрам оправданим али без добацивања, коштаће Вас, јесмо се разумели? То важи и за све остале, наравно. Је ли то био одговор који и Ви имате или не?

Опт. Милан Девчић: Па...

Председник већа: Ни на ово што Вас питам не морате одговорити, него просто сте сами...

Опт. Милан Девчић: Господине председавајући, рећи ћу Вам само у кратким цртама. Поштујем је Тужилаштво а и веће, претходно веће које је било са госпођом председавајућом Оливером Анђелковић, која је добила једно упозорење од једног официра бивше Југославије, значи из ЈНА који је врло добро био упознат са ситуацијом у Источној Славонији и који је доставио допис тај Тужилаштву и суду који никад нико овде није прочитао, а ја ћу вам донети пошिल्ке а и ако треба и фотокопију тога.

Председник већа: Не разумем, је ли то нешто што је у списима предмета или није?

Опт. Милан Девчић: То зна господин тужилац на шта се односи, они то имају, то је заведено као примљено овде, тако да донећу следећи пут.

Председник већа: Примљено у суду или где?

Опт. Милан Девчић: И у суду и у Тужилаштву, молим вас.

Председник већа: Ако можете да нам одредите где се то налази или бар време када је то примљено?

Опт. Милан Девчић: Донећу Вам ја на увид.

Председник већа: Јер би трагање за тиме што не знамо тачно шта је пуно трајало.

Опт. Милан Девчић: Ја мислим да зна то тужилац. Добро, донећу вам ја црно на бело следећи пут.

Председник већа: Ви сте то видели у списима па сте...

Опт. Милан Девчић: Не.

Председник већа: Сазнали сте на неки други начин?

Опт. Милан Девчић: Имам сазнање, не сазнање него директно.

Председник већа: Добро, разумео сам да не желите да...

Опт. Милан Девчић: Не.

Председник већа: А у сегменту процеса што се зове саслушање оптуженог да одговарате на било чија питања или само неких, само Тужилаштва или уопште?

Опт. Милан Девчић: Не, никога.

Председник већа: Добро. У том случају Ви се вратите, а Вас ту на том месту нека замени Жељко Крњајић.

Опт. Жељко Крњајић

Опт. Жељко Крњајић: Добар дан.

Председник већа: Знате процедуру, сад је време могућност коју можете искористити да дате своју одбрану, оно што имате сад у овом тренутку да изнесете или да останете код онога што сте до сада изјављивали? Изволите.

Опт. Жељко Крњајић: Најприје бих се изјаснио по овој оптужници задњој која је највећим делом језичко редакцијског карактера, што ја стварно не разумем шта је то. Ова оптужница од 2007. односно она води датум много раније, то је интервју Љубана Деветака датог Наташи Кандић. У том интервјуу Љубан је одредио кривце именовано, кад је процес кренуо јавна средства информисања новине, телевизија дали су нам које какве епитете, командир овога, командир онога, командант овога, тако да су сведоци знали шта да причају и кога да спомињу. Прво је било да смо ја и прва тројица Деветак, Девчић, Радојчић цивилно војна власт, па кад сам ја питао тужиоца само једну секунду нека каже време од 9 и минут до 9 и минут и две секунде којег сам ја то дана био цивилна војна власт јер ја сам у Ловасу био свега шест сати. Значи, акција још није ни била завршена ја сам село напустио, одвезо једну рањену жену Хрватицу у болницу. Ја бих кренуо сад, ја се извињавам, мало сам и болестан, имам неких проблема, ако не будем ишао редом слободно ме вратите или слободно питајте шта хоћете.

Председник већа: Прво иде оно што би се рекло слободно излагање, непрекинуто и у принципу...

Опт. Жељко Крњајић: Чекајте, је ли ово сад званично одбрана, јел ћу ја давати још одбрану или је сад само ово одговор на оптужницу?

Председник већа: Одбрана.

Опт. Жељко Крњајић: Е онда, ево овако. После Другог светског рата од '47. до '49. године Ловас насељавају отприлике 50% новог становништва, 25% Срба, Банија и Лика, а остало су Хрвати исто из Лике и Далмације. То никад нико није рекао јер никога то можда није ни занимало, а ти досељени то су деца, Срби су били деца од Партизана, а Хрвати су биле деца од Усташа, то је по наредби Тита расељено, тако да до '71. мало чега се ја могу сетити али се сећам врло добро '71. Мога годишта било нас је 64. од тих 64. ја сам један једини Србин, да сам знао понео бих вам слику од свију а донећу други пут да се уверите да сам један једини Србин од мог годишта. Ишо сам у Ловас у стару школу. Та стара школа то је тај ловачки дом који је ЈНА нагласила у својим папирима да треба бомбардовати, а то је у склопу цркве, значи, сви су ишли за време одмора, пауза код попа, једино Жељко Крњајић није ишо, терали су ме али нисам ишо. '72. директор школе Саво Клисурић је жив и дан данас, ја сам га предложио за сведока, мени су јебали маму српску, то је била узбуна у селу, састанци, савез комуниста, тамо вамо, и некако се то изгледало. Сећам се тих дана где смо спавали ја и сестра и родитељи, у шупама и шталама и то је некако прошло тај наскок, није се ништа десило до '90., '91. Значи '89. средином '89. моје колеге, моје комшије све су имали калашњикове. Ја сам тад радио у Борову, радио сам трећу смену, кад кренем на поса они седе на клупи, репетирају калашњикове, кажу „ал ће бити свињокоље“. Ја нисам могло дочекати да стигнем на поса да зовем жену шта се дешава. Значи целу ноћ су обилазили око куће, претили, звали, лупали, писали по кући „цигане“, да би за Божић '91. пуцали ми у кућу пиштољем и тад сам ја одселио. Ја сам и реко прошли пут тај регал изнад дечијег креветића прошо метак, тај регал ми стоји и дан данас, тражио сам од судије нек пошаље екипу инспектора Тужилаштва за ратне злочине нек виде то, ја немам пара, ја бих регал донео овде пред суд, али то није никог занимало јер се то једном Србину десило, а да је све то тачно Марин Видић Били, Јастреб из Вуковара који је ухапшен, који је био у Митровици, који је био у овоме суду, не у овоме, војном суду, ја сматрам да је ово продужена рука војног суда, био је, призна је, потписа је и суд је диго против њега оптужницу коју сам ја доставио у жалби, а имам је и ту, да је средином '89. наоружао село са 50 калашњикова. Ту исту оптужницу задњих пет-шест година, макар ми бивши тужилац Веселин Мрдак призна да је он преуредио и да је требало бити суђено Марину Видићу Биломе овде, али је послана у Загреб као да га они суде, а ја сам реко прошли пут код госпође Берахе „Никад га они неће судити, он је награђен са звездом Даницом“, неким њиховим високим одликовањем, а то је само један канал који је марин Видић Били, 90 године, два моја пријатеља Јовановић Миле и Миљковић Јосип, то смо сви гледали у дневнику у пола осам, ухваћени су са камионом, оба су били превозници на мађарској граници, пуном калашњикова. Значи сва гласила су то објавила. Ја сам то доставио неком инспектору Бижићу у Савезни СУП имам и тај чланак из новина. Тада се по селу, ишли су од куће до куће, скупљали су паре да се откупи слобода за ту двојицу и те калашњикове су они довели и поделили. Кад су избори '90 били, значи од тог дана кад је победио ХДЗ ми Срби смо постали пета нека класа или раса, са нама више нико није ни комуницирао, ни дружио се, само су нам стизале претње. Ја сам овде рекао и прошли пут али никад ни тужилац ни судско веће није позвало ниједног Србина, односно Српкињу за сведока, ја сам рекао у кафићу у центру било је писало „збрањен улаз Србима и псима“. Иза тога сад стојим и кунем се свим што имам на овом свету да је то тачно. Они су мештани Ловаса хрватске националности ја сам рекао и прошли пут, на крају ће испаст да нису имали пушку, односно да су имали малу неку дрвену пушку. Ту је тужилац у праву, они нису имали пушку, они су имали по три пушке, свака кућа је имала по три пушке. Почели су масовно да примају редарственике. Док сам ја био до Божића, преко 30 мојих бивших колега примљено је у редарственике, касније као хрватски МУП полиција. Игром

случаја, пошто је моја жена Хрватица, и имала је два брата Кнежевић Јосипа и Кнежевић Марјана, они су ишли на ту обуку где је била према Вуковару савезна радна акција, пошто сам ја Жељко из Ловаса, многи из Вуковара нису знали да сам ја Србин па је чак и мени нуђено да одем у те редарственике. Многи сведоци су причали та ОРА је удаљена 5-7 километара. То је чиста лаж. Ја сам карту једну нацртао, даћу вам, лако можете тражити другу. Од економије нема ни два километра до те савезне радне акције обука где се вршила обука гардиста. Ти мештани Ловаса који су били долазили су сваку ноћ, сваку другу под оружјем и униформом. Имали су наредбу да сви носе дуго оружје и легална хрватска полиција од '90 године, носила је дуго оружје. Ја сам лично пар пута повезао Томислава Шелебаја на ту обуку и овај, и видио сам својим очима а и оптужени Девчић тада припадник хрватског МУП-а је био тамо на том улазу и видио је многе ствари и зна. Значи док су се они војно у селу организовали, имали су пунктове, имали су водове, имали су страже, имали су оружје, имали су кризни штаб, имали су радио станицу. Значи 100% војно устројени. У том предмету има списак четири вода и петог старачког и план за узбуњивање села Ловаса који сам ја у њиховом штабу пронашао али га нисам понео, ја не знам како га је Девчић добио и Девчић га је ту предао. То бивше судско веће никад није користило. Мештани Ловаса излазили су изван села, рушили су шуму Јелаш да би заустављали војску, гардијску бригаду која је ишла за Вуковар. Има изјава од Мађаревић Ивана, ја сам га предлагао за сведока, али међутим прво то наше суђење остало је још једно 40 сведока, стигла је наредба, суђење је прекинуто, без тих сведока и пресуда је пала, зна се кака је. Мештани Ловаса су ишли у напад на Товарник, побили су две посаде тенкиста, један тенк су оспособили и одвезли у Ловас, с њим су пуцали док су имали муниције и горива, тенк је касније нађен ту су Хрвати који су сведочили, као код Илока, нека Ловка, Ловка између Илока и Ловаса, то је војно, овај једно одмаралиште, то нема везе са Илоком, тамо им је црква, нестало им је горива. Значи ово што тужилац тврди о цивилном становништву, они могу бит Кинези, Марсовци, али не могу никад бит цивилно становништво, јер ту се уопште не ради о цивилима. Војска је 5-6 пута ишла и звала их на преговоре. Одлазили су на преговоре у Шид, никада судско веће или тужилаштво није тражило из Шида извештај шта се причало на тим преговорима, ко је одбио, колко оружја, колко шта, углавном вртило се ту око Товарника а они у Товарнику нису ни преговарали ни били. А ја да сам био неко и нешто на тим преговорима макар би учествовао као неки са стране или што познам људе.

Председник већа: Мислите да је било записника о томе?

Опт. Жељко Крњајић: Да, да.

Председник већа: Нешто вођено, потписивано. Или је остало усмено?

Опт. Жељко Крњајић: Па председник кризног штаба Адам Рендулић, њега је бивша суткиња само оловљавала, господине, господине, никад није рекла ви сте командант Збора народне гарде у Ловасу. Он је рекао да је, неки потпуковник Жељко водио записник. Записник сигурно постоји, није војска ватрогасно друштво па да се није водило евиденција. Значи, они су одбили да се разоружају тих дана кад су задњи преговори били, кад су преговарачи дошли у Ловас, Хрвати међу собом су се поделили у две струје, једну струју је водио Милко Кесар а другу у млину је радио, Фрањо Кризманић. Они су се међу собом потукли, јер су једни хтели да се преда оружје, други су били за борбу. Е тада долази припрема, само би још рекао, 29.09. у Товарник стиже генерал Радојица Ненадић, доводи два они су били онда поручници, један је Сале и

Девчић га исто у својој одбрани спомиње, као извиђач. Са њих двојицом, ја и Воркапић Милорад 29. знам зато што је кирбај слава у Ловасу, обукли су нас у неке униформе које ја до тад нисам ни видио, са оним маскирним мрежама и одвели смо их кроз кукурузе у Ловас, изнад самог игралишта и видели смо ловашки фудбалски клуб се звао „Партизан“ за који сам ја такође играо. Играли су са Гардом, значи 29.09. Гарда из Месићевог Ораховца, гарда је била у Ловасу. Онда смо обишли од тог игралишта, према овом касније што се десило, минско поље према економији, тамо су они ухапсили Јосипа био је човек на минском пољу он и син, ја сам се макнуо да ме не препозна, јер су мени родитељи остали у Ловасу, и Јосип им је исто испричао, рекао колико има оружја, колико има гарде, колко има ових са стране из Ораховца. И тад су отишли на економију и многи Хрвати су овде сведочили војска је наредила да скину заставу и разоружала, узела две-три пушке и једном човеку пиштољ. И сад долазимо до 09. пошто преговори ти нису успели, војска је испланирала да прво извиђала је, па је проценила па испланирала па нацртала план напада. План напада се налази у предмету који је потпуковник Камбери потписао. Значи војска је имала процену да њих има 150 наоружаних, гардиста у Ловасу. Ја тврдим да је то тачно .Да је њих толко било. Можда и више. И онда долази до да, то је долази до претпочињавања милиције и добровољаца које је довео Деветак Љубан. А тај исти Деветак је у тој од Наташе Кандић том интервјуу мене означио за командира милиције Товарник, командира милиције Ловас и команданта ТО-а, што наравно ништа није било тачно. Пред 2007. годину, кад је умро један наш мештанин из Ловаса који живи код мене у Ашици, онда је Деветак био и рекао да ја прихватим то тако, да не будемо добровољци јер смо онда разуларена банда и да ћемо имат гадне последице по томе. Значи долази тај потпуковник Камбери Слободан и још један мршави капетан, одводе нас на бензинску пумпу, тамо поново наоружавање ко је хтео веће, јаче, новије, моћније оружје, узео је. Метили су нас у камионе три-четири камиона и одвезли до пола пута. Али раније на тој бензинској пумпи подељено је у три групе и у свакој групи је био један домаћи који је водио, па водио да. Ја сам био са покојним Милорадом Воркапићем, Девчићем, Радојчићем, у тој првој групи у мојој улици ди живимо ја и Девчић и Радојчић. Другу групу је водио Зоран Тепавац, трећу Воркапић Милан звани „Трндо“. Они су обадва били овде саслушани и рекли су да је то тако, да је потпуковник одредио као водиче и... Многи су рекли да сам ја предводио ту целу акцију. Из тог разлога што сам ишао једно време први испред свију једно 200-300 метара, а и то је било из разлога што је потпуковник Камбери питао Воркапића и Јоргић Љубу који је био у Товарнику командир да ли познају са леве стране ди је дивља крушка а са десне Чаругино дрво, између тога да се скрене десно према селу. Ја сам тамо одрастао и сад знам сваки бусен и камен. Ја сам рекао да ја то познам тај део, јер то је део ди сам се играо и ушли смо у Ловас подељени у три групе, чекали смо артиљеријска припрема, значи напад на Ловас је почео артиљеријском припремом, не знам, многи су причали 10-15, мени се чини исто тако око 15-так граната да је пала. Прва граната је пала и убила игром случаја Србина. А тог истог Србина тужилац ставља нама у бројку, која је убијена 10.10.'91. Изашли смо на улице око пола осам, ја лично из, ја се извињавам, ја сам ово сад што ћу причати да вам буде јасније ја сам нацртао карте. Јел ја могу вама дати карту да ви то пратите?

Председник већа: Молим? Скице уцртане које се налазе у предмету, то су ваше, то сте већ предавали јел тако? Или је то нешто ново?

Опт. Жељко Крњајић: Ово је нешто ново, ово је сасвим...

Председник већа: Да ли је она другачија?

Опт. Жељко Крњајић: Молим?

Председник већа: Да ли је другачија од онога што сте...

Опт. Жељко Крњајић: Не, не, овде је само додато по улицама.

Председник већа: У чему је разлика?

Опт. Жељко Крњајић: По улицама, свака кућа, име и презиме.

Председник већа: И то сам већ видео само мислим да ли сте ви доставили или нисте, али у сваком случају дајте нам. Ако сте хтели да нам предате то за нашу употребу, изволите.

Опт. Жељко Крњајић: Јел видите улица...

Председник већа: Само ми кажите ово у три боје, која је ваша боја?

Опт. Жељко Крњајић: Зелена.

Председник већа: Зелена?

Опт. Жељко Крњајић: Имате улицу...

Председник већа: Најближа доле улица...

Опт. Жељко Крњајић: Имате улицу Иве Лоле Рибара.

Председник већа: Добро.

Опт. Жељко Крњајић: Лево од тога имате улицу Прерадовићева. Под број 3 је кућа Миленка Рудића из које је та назовимо сви је зову, ко год је био у тој групи каже моја група, моја група па и ја кажем, моја група из које је изашла. Они су скренули лево до улице Иве Лоле Рибара знате и то нема више од 30-40 метара. А ја сам прешао претрчао Прерадовићеву и утрчао у ову број 1, то је моја кућа. А то причам из разлога...

Председник већа: Ја вас пратим и кад не гледам у вас, тако да ви не морате...

Опт. Жељко Крњајић: То причам из разлога зато што тужилац терети да смо ми контролисали улицу Прерадовићеву. Значи успут, ми смо изашли из куће број 3, кућа број 5 је кућа од Јосипа Јовановића који је имао камион пред кућом, био спреман за бекство. Група је одмах код њега нашла калашњиков и повела га. Ја сам изашао из куће број 3 у улици Иве Лоле Рибара јер сам видео у својој да нема родитеља, кућа број 2 је Пере Карапанце мог кума, кућа број 3 је од Рудић Ђуре. Ту су били Срби и било је једно 10-так Хрвата. Чак је један Хрват Жадар Фрањо овде сведочио и рекао исто као ја, и кад је отишао у Ловас, излупали су му кућу и окачили таблу „кућа на продају“. Значи, из броја 3 излазим ја на улицу Иве Лоле Рибара и идемо горе према центру. У

кући број 4 то је Ходак Марко, тамо сам ја ушао, тамо је био Љубас, то је старији један учитељ, он је сад умро и његов син Бошко.

Председник већа: Само нешто да ми кажете кућа број 4, јел то број у улици или напросто ви дајете као неки редни број пошто су 1, 2, 3, 4, нема парна и непарна страна улице.

Опт. Жељко Крњајић: Не разумем.

Председник већа: Кућа број 1 ваша, мислим број, односно са овим редним бројем 1, то није број у улици.

Опт. Жељко Крњајић: А није, моја је 47. Незгодно је овде писати, мислим кад кажем број 5, да знате о којој се кући ради. А то је све из разлога што се у једном моменту појављује рекла Марица Ходак која је километар и по, у трећој то сам нацртао само да видите да је немогуће бит на једном месту на три места у једном минути. Значи, онда сам ушао овде код 4 и 5, код Ходак Марка и Вулета Петра. То је зет, ту ми је Љубас Бошко предао исто калашњиков, колега мој комшија рекао сам му да ту остане. Међутим, кад сам се касније вратио њега није било, он је побегао за Вуковар и има његова парта погинуо је у Вуковару, да је био 100 и неки дан хрватски војник, значи тог 10.10. је био хрватски војник. У тој улици у том првом делу углавном су српске куће. Ту у тој улици Иве Лоле Рибара, ево ту је и Девчићева на броју 16, Девчић Миће, овог нашег оптуженог кућа, ту смо код њега исто били с његовим родитељима се поздравили, исто Хрвата било, значи из ове улице Иве Лоле Рибара што тужилац нас терети, зато сам и написао ова сва имена и презимена. Каже терали су становништво у задругу. Ниједан једини зато сам и написао имена и презимена, ниједан једини није отеран у задругу, већ са свима се лепо попричало, саветовали, да се врате овај у подруме и да чекају да неко дође јер да се види шта ће бит. А у међувремену како смо ми излазили тако је и друга и трећа група, значи ова улица Људевита Гаја. Исто у Прерадовићевој улици број 18 и 19, 18 је Лукетић Славка кућа а 19 Бадањак Данијела. А између те две куће имате један пут, ту једва прође запрежно возило, значи то је нешто око 2,5 до 3 метра, та нека уличица. Е то је био улазак друге групе коју је водио неки официр Тито из Зенице и командант територијалне одбране Товарника Миле Ергић звани Страјо. Значи они су у тој првој групи, у првом том удару, у првој и другој кући убили Дану Бадањка и Цецелију Бадањак. И у другој кући овој под бројем 18 шумара из Товарника. Значи ми смо од њих удаљени 600-700 метара и уопште се не видимо јер је ту мало онако брдашце, а по селу има оних стројева, цигле, шута, дрва, и тужилац сад мени ставља на терет да ја, односно терети мене за смрт Дане Бадањка, Цецилије и Мирка шумара. Ја њих нисам видео две године пре рата нит сам знао да су они уопште у селу, нит сам тај дан био близу ни 500 метара близу до њих. Никакве везе то су сведочили и снаја њихова и 10-12 комшија, ни у једном једином слову не спомиње се Жељко Крњајић. А тог момента трећа улица, улица Млинска из правца Опатовца, улазила је група „Душан Силни“, што кажемо добровољци под командом Ступар Славка. Али на самом уласку једно возило је пуцало на њих, они су одговорили е сад је ту различито да ли је погнуло двоје или троје мештана Хрвата у том ауту и остало је да је као један а ја имам и донео сам и предао сам папир и тај један је био хрватски војник. Тужилац то није никако образлагао, то возило да је пуцано и да је пружен отпор, већ да би вероватно да би умањио хрватски отпор, јер и овде пред самом задругом у центру села у тој улици, мојој улици кад смо дошли видели смо једног мртвог Ива Краљевић исто лежао и имао је пиштољ. То тужилац не спомиње само да

би умањило да није било уопште отпора, они су људи гледали телевизију, а ми ето дошли.

Председник већа: Добро, само нешто што ви знате ионако да вам ја не кажем, а опет мислим да је потребно да то напомене, тужилац и није ту да те ствари помиње, ви сте ту зато да кажете, ви сте формално равноправни са њим да изнесете све околности које вама иду у прилог, а доказе и да побијате оно што је против вас.

Опт. Жељко Крњајић: Тако је, треба да јесмо, само је жалосно што прошло судско веће није хтело ниједан једини наш доказ да преда, ја сам предао пар од лечничке документације од Хрвата, ди пише хрватски војник, припадник хрватске војске, ја сам предао слике споменика гробља, гробова, то судија никада, никада није ни пробала да користи. А пошто су сви сведоци из Ловаса, ишли су у Загреб, сад да не тражим адресу, има, ја сам написао сви су добили позив, ишли су у Загреб значи на едуковање, а плус тога за мене лично једно 7-8 сведока Наташа Кандић је отишла у Ловас и лично их припремила, један сведок је овде то и признала и рекла. Имам чак и фотографију ди она седи с њима. И ту се појављују након 22-23 године, три сведока која никад нигде нису дали изјаву ни у Хрватској ни нигде, али по наговору Наташе они су дошли овде, не у ствари линком су, и то им је велика погодност, првих 20 којих је овде дошло сведока Хрвата, сви су уваћени у лажи и онда су одлучили за линк где их је тамо хрватски суд саветовао и учио.

Председник већа: Добро. Ја вас нисам прекидао, него где смо ми стали, ви хоћу рећи сада ви у овом објашњавању дана 10. октобра јел смо изашли из улице Иве Лоле Рибара односно по вашем објашњавању би то било то, јел има још нешто о томе?

Опт. Жељко Крњајић: Има, како да нема.

Председник већа: Добро.

Опт. Жељко Крњајић: Значи, кад смо дошли у центар у центар села у тој улици Иве Лоле Рибара, то вам је кућа означена са бројем 25, ту је месна заједница и ту је тај кризни штаб, ту сам ја ушао унутра и затекао сам радио везу ди још ради. Ту радио станицу сам шутнуо и изашао сам ван у центар, скинуо сам хрватску заставу и слику од Фрање Туђмана, е то ми је највећи грех што сам направио, и зато ме, што ме од малена не могу гледати очима и што ме мрзе, а ово им је врхунац, а ја кажем да сам то направио, бацио сам ту слику, згазио је и заставу исто бацио. И тад смо отишли у задружно двориште. То је било већ око 9 сати, 2-3 минуте би се само вратио раније, са десне стране станује Томислав Шелебај, код њега смо ушли у двориште, била му је супруга, мајка и двоје деце. Томислав Шелебај није био, макар мени, пред очима. Да ли је он био у некој шупи, штали, чардаку, углавном преда мном није био јер да је био, ја га возио за Борово кад је силазио на обуки, возим га, гледам униформа она шаховница, али то је било прије рата, па смо мислили неће ни бити рата. Тај исти Шелебај, ја имам посебно за њега написано четири странице јер она има шест-седам изјава, у свим изјавама се различито изјашњава, те је било претреса, те није, те овај му реко ово, онај оно, да би он реко у једној изјави на питање мог адвоката Војислава Вукотића „Шта ти је радио Жељко“, каже „Благо ме гурно“ и да сам му реко да је Усташа. Ако је некоме реч Усташа ратни злочин, ето јесам, ја му сад кажем да је он Усташа, тад му нисам реко јер га нисам ни видио, значи није човек ни ухапшен ни ништа, ал он то прича из другог разлога. Томислав Шелебај је са својом супругом служио војску ове што су дошли

Перића, не знам како се зове та бригада, био као подворник, куво кафу, водио људе на купање, клао прасице, а то мештани Ловаса знаду за њега и за Степана Пеулића да су били наши сарадници и сад они имају потребу да се свете. Тај Томислав Шелебај ишо три пута у Хаг, сведочио је против Горана Хаџића и два пута против господина Слободана Милошевића, а није могао да дође овде у Београд да сведочи, већ је сведочио са линком да би ми после његовог сведочења један дан, имам и уписано који је то дан, читав дан расправљали јер су адвокати метили ове слушалице и чули су како га суд у Вуковару учи шта да каже и како да се понаша. Читав дан се овде расправљало у овој судници о томе, судија је обећала видиће то и то је тако прошло. На питање господина Милошевића том Шелебају шта зна о оружју у Ловасу, „не зна он ништа, он није ни чуо за Збор народне гарде“, да би то што причам за Вуковар кад је сведочио овде задњи пут признао да је био 15 дана у Збору народне гарде, а ја сам донео и предао регистар где 1000 и нешто, та два тједна је хиљаду дана, три године и нешто, значи не ради се о никаквим цивилима, то је чисто подметање, лаж од Наташе Кандић јер ако нема цивила нема ни ратног злочина против цивилног становништва јер у акцији једној убити војника или наоружаног цивила то није ратни злочин. Тада долазимо у двориште...

Председник већа: Само тренутак, треба избегавати те речи за које сви знају да су увредљиве, лаж и томе слично, све се то може рећи пристојније.

Опт. Жељко Крњић: Па добро, ја се извињавам. Сада улазимо у задружно двориште, то је било негде око девет сати и ја сам онда реко Милораду Воркапићу реко „ово мени све смрди“, како то већ из других ових улица из Млинске и Људевита Гаја већ је ту било десетак – 15 мештана, ко је њих дотеро, ко је знао, ко уопште, тај из Панчева, онај из Дебелаче, онај оданде, како је он знао да уопште постоји једно такво место задруга где ће они бити затворени али из каснијих изјава тих добровољаца који су чували 10.10. навече те затворене мештане, види се лепо ко им је наредио то и чији су то војници. Значи, све је то испланирано негде даље преко Љубана Деветака који је имао подршку у генералу Вуку Обрадовићу и овоме Крги, сад не знам како се Крга зове, али су на крају исто окренули леђа том Деветаку па су њега потурили за све. Ја лично ни једног јединог добровољца нисам ни знао, ни позно, ни видео, ни био близу, нити су они били са нама. Значи, око 9 сати из задруге Милорад Воркапић ме шаље у улицу Владимира Назора, то је, његови родитељи су ту, да им кажем да је рођени брат му Милан Воркапић звани „Шиљо“ два-три дана раније рањен и да је жив. Ја сам поред школе овом улицом Матије Гупца, ту ни нема кућа, то је нова школа и школско двориште, отишо до њих и реко сам то. Међутим, Милорадова мама каже, сучељава се са другом родбином Даницом Воркапић да одемо до њих да видимо шта је с њима и ми смо отишли кроз башту, значи на улицу Паје Павошевића нисмо ни били близу, ми смо били у дворишту у баштама, а код Данице Воркапић је био њезин тата Хрват, Ива Краљевић и ја и Даница и Ива поведемо да вратимо тог Иву кући и кад смо пролази поред задружног дворишта Ивина жена, Барица се звала, бака, неко је већ ту дотеро и Даница каже „ено ми маме, ајмо је звати“ и ја уђем и изведем ту Барицу и брачни пар Јагодић и пошаљемо их кући и ја и Даница дођемо до центра, „Данице, јел смеш сама кући“, „Смем“, ту је као војска прошла не пуца се. Даница оде и ја и још један колега дођемо ту пред задругу и Милорад каже да би било добро да два-три остану да не би мештани Хрвати нам дошли иза леђа и ја и још један Жељко Ракић останемо и ја кренем према својој кући, значи то је око пола 10 било. Кад сам дошао на ово раскршће Фрање Рачког ја скренем лево једно 50 метара ова улица Марка Орешковића где пише, кућа број 1, то је кућа мог пријатеља Жељка Јапунце, значи цестом смо отишли лево, десно, десно има три куће, лево има само једна. Нигде нисмо улазили, ишли цестом,

дошли до Жељка звали, било их је преко 30, 35, пола и више су били Хрвати, били браћа Пањици ти, неки Јосип Бошњак. Реко сам им ако имају оружје само да избаце ван да се никоме ништа неће десити и поздравили се. То је било две-три минуте и враћамо се назад у улицу Иве Лоле Рибара и одлазимо у моју кућу доле код мог оца. Е ту, тај моменат тужилац мени узима за контролу улице Фрање Рачког иако је улица Фрање Рачког чим је кренуо напад након 10-15 минута прегледана, да би исто тај мој одлазак код Жељка Јапунце значи око пола 10, човек је тако и сведочио, човек је у Ловасу, он и Јосип Бошњаковић, ако ја више могу захтевати можете их слободно позвати поново за сведоке, живе у Ловасу. Да би то исто тужилац ме теретио за улицу Марка Орешковића која је дошла на ред за чишћење око три, четири па чак и пола пет после подне, по изјавама хрватских сведока, а ми смо од Жељка били значи на почетку те улице око пола 10, а ова се улица чистила, има макар 10-12 изјава Хрвата, после два, три и четири чак је један рекао у пола пет кад је убијен тај Јосип Пољак, а ја сам већ у 2:15 у Шиду, значи Жељка нема. Жељко је рескиро да буде проглашен и дезертером, као што су ми после и приговорили да сам се уплашио, да сам дезертиро и да сам из тог разлога отишо, а ја сам отишо из разлога кад је колега стао, кад сам видио ту жену Хрватицу колико је крвава и како се дере, јауче, решио сам да је спасен, одвезли смо, спасили смо је, жена је сведочила и каже да је то тако. Кад смо отишли око 10 сати поново у моју кућу, у моју, мојих родитеља, тада изнео шунку, скупили су сви у комшилуку, јели смо и пили јер смо ми стварно били и преморени. У том моменту неко је звао мог оца и након пар минута мој отац каже мени „Зове комшија Солак Иван да преда пушку, ал да нема санкције“. Ја одлазим, то је већ пола 11, 11 сати у Прерадовићевој улици, то вам је друга кућа с десне стране у Прерадовићевој из Иве Лоле Рибара, човек ми преда војнички карабин, ловачку пушку и пиштољ. Руково сам се с њим и са његовим сином који је у то време и Иван били хрватски војници, син му је сведочио овде и то је све тако потврдио, Солак Љубо, да је предо оружје, да сам се с њима поздравио, да им нисам реко ни ружну реч и одлазим поново до куће и горе у центру око један свраћам у ову кућу 28, то је једна кафана код Реса, с човеком сам добар, по националности Немац, Швабо. Његова жена нам скувала кафу, мени и том колеги, с њим сам причо, чак сам му написао на један папирић „Немој да овог човека ко дира“ и потписао, тог сам ја човека звао за сведока, није се одазво због неких, наводно због болести иако ја тврдим да он не сме да, да не сме то тако да посведочи јер ко брани Србина тамо, обро је бостан, али ево и сад вас молим позовите га, верујем да човек неће лагати. Можда неће казати да сам му помогао али неће ми ни одмоћи јер то је такав човек. И ту око 1:15 наилази тај Ракић са том женом, седамо, одлазимо, на пола пута зауставља нас војска, ближе, ближе Ловасу, једно километар, зауставља нас војска одмах с тенковима и долази потпуковник Камбери, одмах се навадио на ту ловачку пушку да му дам, „Не може, иди у село па си узми“, „Мораш, даћеш, даћеш“, реко „Добро, даћу ти касније“, и то сам га ја пито јел ме мрзи што сам му обећо пушку а нисам му дао. Ето, одлазимо у Шид. Тамо сам био у том штабу, дошла супруга, ручали. Сутра ујутру око 9 сати нас пробудио један војник, каже потпуковник Петковић Љубиша ме зове да дођем код њега. Кад сам отишо каже „у Ловасу има доста заробљених, да идем довести једнога гардисту и једног полицајца“. Ја и тај Ракић смо отишли у задружно двориште, видио сам одмах полицајца и гардисту. Метили смо их у ауто, одвезли у Шид, предали их, на записнику су рекли да није им ни прећено, ни ништа. Отишли су у Бегејце, размењени. Један је сад недавно погинуо у саобраћају, тај Златко Краљевић, а Ивица Рендулић жив и дан данас. И одлазим из Ловаса, и у Ловас поново долазим за хрватски Божић 25.12.1991.године. Дошо на викенд, а званично сам дошо 07. фебруара 1992.године. И док је ово све било код истражног судије, истражни судија ми реко „Мој Крњајићу, овде нешто не штима“. Ја кажем „Што судија“, „Фали ти шест дана“, што сам ја реко да

сам био у Сремској Митровици у болници, ја кажем па тражите па ћете добити и он ми човек показа службено да је тражено, има то у предмету, то сам баш ноћас чито, службено је тражено да ли сам ја лежо у болници и одговорено да нема таки, да нисам био. И ја одлазим код директора у болницу, молим га и свађали смо се, малтене није звао полицију и звао је жену са годишњег и ја и она смо ушли у архиву и нашо сам да сам био шест дана у митровачкој болници и папир је ту, зато ми то од почетка смрдило како они имају за канту, за метлу број да је била тамо, а не за живог човека.

То што смо ишли 10.10. бивше судско веће све покушавало Девчићу ди сте се делили, Девчићу ово, Радојчићу ко је ово, ко је оно. Ми смо били онда и уплашени, заплашени, први пут нам се ово дешава и нисмо ми ни знали, ми смо хтели испасти мало паметни да помогнемо овај поступак, макар ја тако. Значи, у напад се ишло искључиво по наредби од Душана Лончара број 350-1 од 09.10.1991.године. Даље тужилац ми каже „непосредно командујући оружаном групом сачињеном од двадесетак припадника милиције“, овај, „и неколико мештана Ловаса“. За осам година он није открио ни једног јединог мештана Ловаса, он Девчића један моменат рачуна у полицајца, други моменат у мештанина, значи ни један, ни један мештанин стварно није био са нама, а кад смо ми одмицали том улицом према центру, што се мој отац, Девчићев отац, Радојчићев отац, неки Боро Зораја што су узели пушке и ишли ко је, ишо је буквално ко је куд хтео. Ја не могу да одговарам ни за мог оца, а не за неког Зорају или Девчићевог оца или, јел власт је, власт је онда био ко је имао пушку, а они нит су нас питали шта, ни ништа, тако да ми то, ни једног добровољца, колико је саслушано, не знам, 20, 25, ни један добровољац није реко да је био са мном у групи, ни један једини, али тужилац ту мени ставља и неке добровољце, а те добровољце убацио је на основу изјаве Марице Ходак која станује у улици Млинској, четврта или пета кућа с десне стране, значи кад је напад кренио, сад сам причо ди сам ја био и то је све покривено хрватским изјавама да сам био у тој улици. Марица Ходак која никад нигде није давала изјаву, први пут овде, а пазите још јој је муж погинуо, значи они су скупљали у Вуковару такве особе, имају по пет-шест изјава, по четири изјаве, она нема, да сам ја и Петроније Стевановић ушли код ње и да сам ја исто, замислите, једној жени уперио пушку у леђа. Ја сам реко та Марица пола живота, ишла је са мном у основну школу, пола живота је она провела по душевним болницама, жена није крива, болесна је, има она један други разлог из момачких дана зашто се она мени света, али погледајте ово Петроније туко њезиног мужа и још неки реко да ће као дете пробости, тужилац не терети ни Петронија ни тог некога, већ само Жељка Крњајића да је Марици Ходак уперио пушку у леђа да отвори неку просторију. Прво, нит сам био уопште у тој улици, нит сам био тај дан уопште са било којим добровољцем, а најмање са Петронијем. Петронија ја уопште човека ни не познам, а то да је истина онда би човек направио пријаву и тужио би Петронија што је наводно туко тог човека. Зато сам и ово нацрто, ову карту да се види која је раздаљина од моје куће до Томе Шелебаја, до Марице Ходак, до задруге и тако, а плус тога та иста Марица Ходак кад је судија је питала „Кад ме је још видила“, каже „Видила сам га пар дана прије минског поља и пар дана после минског поља“ и не могу да се начудим да та изјава да се може нешто користити из ње, а зна се ја од 11. до Нове године у болници на ВМА непокретан јер кад је погинуо Милорад Воркапић, сад не знам датум, ту око минског поља, дан-два касније, ја и његов рођени брат смо лежали на ВМА, нисмо могли ићи на сахрану, хтели су нас возити са пиццауером, нисмо били покретни. Значи, ова моја медицинска документација не вреди ништа, ако једна Марица каже видила ме и то судија узела за здраво за готово. Па даље тужилац каже „да успостави чврсту и одлучну команду“, а ко је то Жељку Крњајићу наредио, ко је то мени реко да ја успоставим неку команду, чиме, којим актом, којим дописом, којом наредбом? Што ми је, каже, била дужност.

Моја дужност је била да одведем те људе, зато се многи и што се каже дал намерно или не, преварили, ко је водио ту акцију, кажу „водио Жељко и Милорад“, па ми јесмо, водили су и ова двојица на минско поље ови 50 Ваљеваца, па јел су они њима команданти та двојица мештана Илија Кресојевић и Милан Рендулић. Тако смо и ја и Милорад водили људе да не оду за Шабац, да не оду за Лозницу, да их одведемо где је пуковник наредио у Ловас на почетну позицију. Каже „наређиво припадницима своје оружане групе да неконтролисано и несумично без видљивог одређеног војног циља оправдања отварају ватру“, значи кад је једна акција ко коме може наредити пуцај, не пуцај, у опасности си, па то је, па свако ваљда пуца по свом нахођењу јел у опасности или није, а у овом првом делу и ја сам сам реко, рекли су и остали, нисмо ни пуцали јер то је српски део. Ја сам имо борбени комплет од 150 метака, нисам ни потрошио. Нико, нико није реко да су бацане бомбе, а чак да сам ја неке реко да баци бомбу и одговорно тврдим бомбе код нас у тој улици нису бацане, а сад што је у тој Млинској што има два-три добровољца што су признали да су бацили 10 до 15 бомби, какве то везе има са Жељком Крњајићем и са групом број 1 у којој сам ја био.

Ово што се тиче запаљених кућа, госпођа Амалија Мартиновић после завршне речи тужилац је тврдио цело време да је то кућа од Андрије Милутиновића, ја сам и у завршној речи да такав човек уопште не постоји, значи кад су прошли сведоци, кад је завршна реч, готово, тужилац онда убацио кућу Амалије Мартиновић, ал нема везе, нек је и убацио, ал он није хтео да позове сведока Хрвата који је видио ко је запалио кућу. За ове све куће, ја могу два дана о овим кућама причати, све сам повадио ко је шта реко. Ни са једном једином кућом ја Жељко Крњајић немам, ама немам благе везе. Значи неке куће јесу запаљене у току тог дана ал и касније, рецимо ова Амалије Мартиновић је запаљена навече кад је дошо баш Љубан Деветак у село. Не кажем ја да је Љубан наредио али тог момента каже кад су се скупили баш је онда било ватра оно обасјало се и све. За све и једну кућу имају хрватске изјаве, урадио је то Душко, Мићо, Зоран, Драган, Ђуро, Перо, какве ја везе, Перо запалио нечију кућу, а Жељко Крњајић да одговара, а Жељко Крњајић, Милан Радојчић, Мићо Девчић и Љубан Деветак '92. године све су те куће поправили да би населили Србе који су дошли из Западне Славоније. Ја сам терећен у првој, да сам запалио цркву, кад је све то кренуло, не, цркву су шест дана раније авиони збрисали, да сам запалио погон Борово, погон Борово запаљен уочи минског поља, Жељко у болници, де сад трпај нешто да нађемо Жељку било шта. Ја да сам лично видио, ја не знам како бих ја реаговао, да неко пали нечију кућу јер мени је срце било овако кад сам видио ону сиротињу из Западне Славоније да досељавају јер мени је целог живота до рата било мука, кажем вам један једини Србин у својој генерацији, хтео сам да има више Срба, носио сам стално Партизанов дрес, ишо на утакмице, то је њих иритирало, а шта им ја могу.

Ово што је сад тужилац задње додао, ових пет кућа, ја сам то тражио и гледо, па чак ни ти газде тих кућа немају изјаве, нит се спомиње нешто директно кад је та кућа запаљена, чиме, како, ко, колика је токућа, ди је ко виђен околу. Кућа Јосе Кесера чак је тужилац уписа од Јосике Ходак, па такав човек не постоји, постоји Јоса, али, е то тачно знам од оних жена Хрватица из публике, тачно две жене које спомињу кога зову тог човека Јосика, нормално реко је госпођи Кандић, она тужиоцу и ето. Ево стоји запаљена кућа Јосике Ходела, а имају изјаве, у пет сати после подне кад је Пољак Јосип и његов отац кад су вођени према задруги излетио војник и запалио кућу, непознати војник, јер мене Хрвати познају сви. Ја сам с њима расто и одрасто, значи нема шансе неки а да је то био Жељко или Милан или Мићо, нас познају сви и човек каже у пет сати после подне запалио непознати војник кућу, Жељко у Шиду, какве ја везе имам с тим. Реко је господин тужилац мом адвокату бившем Војиславу Вукотићу, е сад онај ако, како да кажем, није говорио истину онда ни ја, кад га је пито „што си ти Жељку

толико тога набацо“, каже „То ћете ви лако, ово, оно“, а задње две године ја сам тражио од мога тога адвоката Војислава Вукотића, јел лично сам са господином Мрдаком био на једном месту, ја бих сад реко, Харинга, Бапска, да ли је Ловас, да ли је Вуковар, ја као припадник полиције, он као припадник војне полиције изашли смо на једну интервенцију и ја и он смо имали вербални деликт, 2007. кад сам видио човека одмах сам реко оптуженом Девчићу и Радојчићу, ја овог човека познам. Питао сам Воју како то да јел се то сме рећи, па нећу ја сад рећи да је неко коњ, да ја добијем 8 месеци више затвора. Како то Војо да направим? Ћути каже, ћути. Значи припадник те војске на коју ја кажем да је одговорна, био је господин Мрдак и он мени тужи, тужи за шта год хоће. Мого је метит ту шта је год тео. У том, тим папирима нема ниједан материјални доказ, нема. Једноставно нема. За оне мртве све иједан мртви је хрватски војник, ја сам доно извод из хрватског регистра, предали смо ЦД, ја сам Апелационом суду 135 листова предао. Имам уз себе тај ЦД и 50 и неки, сад немам пара да фотокопирам поново те све. Терете ме, два Хрвата кажу ко је одвео Џаковић Паву и када? Милко Кесар лепо каже, Коста. А Коста ево видите 8 година се судимо још се није открило, неки су Хрвати рекли Коста Љубанов добровољац. А ја вам кажем по службеној дужности сам ишао Кости на сарану јер је Коста и још двојица убили су три жене '93 године. И по наредби начелника Ћукић Пере који је ту у Раковици генерал полиције, ја сам ишао учествовао сам у хапшењу ове двојице, осуђени су 10 и 12 година, а Коста је побегао. Кад је стигла вест да је погинуо ја сам ишао у Београд Кости на сарану да утврдим да ли је то он. Јесте, то је био он. А шта сам још утврдио? Да је Коста сарањен као капетан прве класе, да му је свирала ова војна музика, имао је почасни говор читао је Мирко Јовић и Биљана Плавшић. Ако можете икако проверите, ако сам слово једно слаго, најстрожије ме казните. И све ово што данас и што ћу убудуће рећи чак и тражим да се метнем ја на тај полиграф и још неки за које ћу ја имати обавезно још два-три питања. Прво, сад ми незгодно за ово пуцање, то ме једино Милан Радојчић терети. Као Жељко Крњајић рекао пуцајте било ди. Како сад да ја Милана Радојчића питам да он то објасни, негира или нешто. Прво, ја сам то рекао ди сам био у којој кући кад смо отворили капију, прва моја кућа, па јел би ја био луд да кажем пуцајте по мојој кући? Јесте да су људи били јако уплашени, крпили су се уз Жељка и Милорада Воркапића. Ја и он смо од првога дана у Борову Селу у рату. Ми смо дошли једини комплетни у униформама, пиштоље, све смо имали. Они су нас гледали после 02. маја на телевизији. Значи кад смо дошли у Товарник лепили су се за нас од страха или да буду што ближе нама, замишљали су не знам ни ја ко да смо ми, Рамбо и... тако да јако пуно лажи има, неки су добровољци кренули из Панчева, не зна ко га је звао, не зна с ким је дошао, не зна кад је дошао, не зна како је путовао, не сећа се ништа али каже од Жељка Крњајића у Товарнику добио униформу и пушку. Па то је господине судија ван сваке памети. Па ми нисмо имали ево Девчића, који је рекао исто много ствари што мени не одговара и против мене. Овај, па ми нисмо имали униформе а не неки добровољац Славољуб Ивановић ортодоксна пијаница и то сад стоји и мени се суди да сам ја Славољубу дао униформу. Па то је просто невероватно, кад папири говоре друкчије, да је полиција Славоније, Барање и Западног Срема 27.11. тек створена. Просто невероватно, има да сам предао, чак прво време да сам се водио као резервиста. На том лекарском папиру има да сам неки и координатор и не знам ни шта пише. Ја би вас замолио само једно, ви сте прошли пут погрешили око ових кад смо ми тражили да нам омогућите да добијемо транскрипте. Ја вас поново молим, ја сам добијао транскрипте, ја транскрипте не могу куповат. Ви сте нам одговорили да смо ја и Косијер војни пензионер, мислим то стварно не знам како да вам објасним, то нема логике, мислим ди сам кажите ми па да ја идем дизат ту пензију и то. Имам ратну мировину 5.500 дин. ево прекјуче сам добио, умањена 4.500 дин. А ово вам све говорим из тог разлога од '97 године сам ја тај ратни војни инвалид,

што сам предао папире. Значи, у Шиду у борачкој социјалној борачкој тој заштити соба број 1, има мој предмет. Имате 30 папира оваких да је Жељко Крњајић као добровољац 11.10. рањен. Значи ја би 1997. реко ма немој шта ти пиши ми капетан, пиши ми инспектор, а не добровољац. Јер кажем вам полиција направљена је 27.11. то исто има и Девчић Милан у књижици, и ја сам предао и радну књижицу исто имате стаж у радној књижици. Онда ово добро око Томислава Шелебаја и Марице Кодак сам објаснио, а у вези оштећеног Јосипа Јовановића, кад је то све кренуло тужилац каже Жељко Крњајић ухапсио Јосу Јовановића дан два га туко и онда га убио. Кад сам ја донео папире да сам ја од 11. у болници, а Јоса Јовановић је негде тих дана негде дан-два пред минско поље одведен негде и убијен, и жао ми човека, био ми комшија имали смо децу исти годишта, супруга му је овде сведочила и изашао сам и питао је јел си ти мене видила у твом дворишту? Каже, није уопште видила, уопште ме није видила а из тог разлога што сам ја одма од Рудића у своје двориште претрчао, ја сам само претрчао, ја сам био у Прерадовићевој улици 17 метара, а не контролисао. Задњи пут код госпође Винке Берахе, ја сам поднео да зове сведоке Мију Клисурића, Мирка Рудића, онда Милана Туркаља, њему је брат убијен, он човек нигде није сведочио ни он ни мама. А убит му брат. Па да видимо која је војска контролисала улицу Прерадовићеву. Јел Крњајић био у пола једанаест по пушку и пиштољ код Солака, па могу ови људи су захвални што сам ја дошао што сам се руковао и што су остали живи. Да је дошао неко други ко зна за пушку и пиштољ шта би било с њима. Уместо да се макар захвале за то, још то истину окрећу. Значи с Јосом Јовановићем тек се негде виђам на пола улице ове Иве Лоле Рибара, Јоса Јовановић је био затворен у тој задрузи, шогор женин брат га посетио. Човек давао, Јосип Пољак давао изјаву јесу ли Јосу тукли, јесу. Јел рекао ко га тукао, није. Судија у једном моменту је то преокренула да га Жељко Крњајић тукао. Ја да сам Јосу Јовановића то што каже Славица Антуловић ударио пред том кућом, прво, на том ћошку, на том раскршћу зато сам исто цртао ово, ни био ја нисам, ни био. И то је један од сведока који након 22-23 године сведочи, њезин рођени брат ми је пуцао за Божић у кућу. Њезин рођени брат је пре годину дана моју имовину на превару откупио, нисам имао коме да се жалим послали су човека наплатиће ми путарину, мостарину, одвођење, кошење, тамо, вамо, узеће ми кућу јер ћу бит дужан или да пристанем на 3.000 евра. И ја пристао. Моја имовина за 3.000,00 евра њезином брату отишла, команданту другог вода Златку Туркаљу, брату рођеном од Славице Туркаљ која каже 10.10. видела да сам ја ударио једном Јосу Јовановића ногом у пределу стомака на улици на раскршћу том. Кад сам изашао да је питам да ми то мало појасни, ди. Овај, да ми то појасни мало, сад тражим шта је одговорила. Како да ти појасним кад ни ја нисам сигурна? Ето то је, ја Јосу Јовановића да сам ударио, Јоса Јовановћ би лежао још тамо. Нисам прво имао разлога, пуно сам физички јачи од њега и шта сад то урадити, ударити једном човека. Значи само да се напакости Жељку Крњајићу да се не би случајно ја вратио тамо јер имам два сина јача од мене, то је за њих, то би за њих било три српске заставе, 6 партизана, то за њих касарна би била. Куд су имали са мном националних проблема па шта сад да дође са синовима? Значи, чиста мржња, та Славица Јовановћ нико је није ни питао овај, да ли је она учествовала у том грађанском, што ја кажем грађанском рату. Однедавно у Хрватској ко каже грађански рат, 5 година затвора. То је домовински рат, они штите своје. Она је била припадница исто Збора народне гарде али жена, то је само доктор Качар дао изјаву у тој у ловачком дому том, тамо су Хрвати направили приручну болницу али бившем судском већу то није пало на памет да мало око тога расправља. Значи комплетно су били војно устројени, имали су и болницу, да, заборавио сам рећи у центру села у новој школи било је одељење милиције њихове из Илока. Иначе, одбрана Ловаса они су се имате на тој великој карти, нацртао сам ровове, тако је, у круг то вам је према Шиду и према Товарнику, ту су им

ровови и ту су код гробља они базирали одбрану. И рекао је Љубан Деветак који је био јако добро упознат са Лончаром и са војним плановима, да је ово једна од најбоље сачињених и одрађених војних акција. Ми смо њима дошли иза леђа, како је ко пуштен или побегао према том делу према Илоку, људи су измишљали, ми смо имали овде сведоке Хрвате који су видели четнике са косом до пола леђа. А шта мислите кад су причали тамо Хрватима тим чује пуца се и трче њихови мештани, каже иду четници, коса им до гузице, брада до колена. Таквих уопште није било значи. Служили су се лажима. А тај ко је испланирао ту акцију ево сад ја кажем свака му част, спасао је много њи и много нас. И онда се ишло фронтално, Хрвати су били наоружани, многи сведоци овде сведочили, закопао сам своју аутоматску пушку, сад кад сам се вратио откопао сам. Један бацио у бунар, други закопао тамо, значи нема куће која није имала, ја то не причам на памет. То је и по хрватским изјавама, а плус тога ја сам то све видио. И ово након 8 година тужилац само неидентификовани овај, припадници. Па колко ће они бити неидентификовани, да, тужилац је требао овде довести све добровољце, сву војску, ако треба целу бригаду метит на клупи. Хрвати су сведочили, каже убио ми оца, висок и плави. Значи нек познају ко је тај висок и плави, јел сам ја висок и плави? И тврдим што каже Девчић 7-8 људи овде нема благе везе са овим, ту треба други да, место мене треба да седи потпуковник Камбери Слободан, он је мени био командант, он ме послао, њему сам одговарао, свеједну наредбу сам добио од њега, иако је њему био Лончар, ја сам рекао Лончар а ја нисам уопште познао, нити сам га видио. Ја сам Лончара '93, '94 кад му је син рањен на Бихаћу онда сам га упознао. Овде су сведочили сведоци наши добровољци који кажу јесам, тукао сам у задрузи, ударио сам га ово-оно и никоме ништа. Крњајићева група тукла, човек признао да је тукао. И сад зато треба Девчић, Радојчић, Крњајић као мештани да одговарају што је неки боксер, што је неки Никица, неки Никола што су тукли, командант Ступар каже јесте, бацали смо бомбе, продали смо зоље, и сад зато да ја одговарам. Не терети ме ниједан Хрват за то, ниједан Хрват. Већ кад су почели долазити добровољци овде други, трећи пут, лепо је рекао Ступар па каже има интернет, знамо ми сад шта требамо причат. Они су преносили једни другима шта каже. Мене је мало обрадовало 28. јануара 2011. Ступар Славко кад је сведочио лепо тужилац каже целу изјаву му је негирао и наводио га да прича шта је, иначе Ступарева прва изјава од 12.07.2007. ево ја сад каже, најтачнија, најтачнија изјава у овом предмету од 200 сведока пута две три изјаве, значи најтачнија, најискренија изјава. Да би тужилац 28. јануара 2011. на страни 70 утврдио рекао, ми смо овде утврдили Славко Ступар да си ти командант „Душана Силног“. Мени је мало лакнуло, кад после, опет ја одговарам за екипу „Душана Силног“ што су бацали бомбе, што су тукли или шта ја знам. Ови још ови покојницима, значи рекао сам за Паву Ђаковића, Вид Кризманић човека нит знам, стварно је био смешан човек, радио је у задрузи ја у Борову, нисмо се ни виђали, нисмо се ни дружили ни ништа. Нит сам био тај дан ја пред његовом кућом, судија нисам сад записао на којој, криво је цитирала каже Славко Божић је рекао да је Жељко Крњајић, био нигде, Славко Божић има две изјаве у једној ме ни не спомиње, а у другој невезано, невезано. Не спомиње уопше ни кућу ни Вида овај, а и даље из изјаве Славка Божића једном му пиштољ узели неки непознати, једном предао је он Девчићу. Па је судија хтела трећи пут, ал се човек разболио. Е онда се суд позива на његовог сина Бранка. Да би Славко Божић у својој изјави нигде није споменуо Бранка да би Бранко био ево ја сад тврдим Бранко Божић није био уопште у Ловасу, то се може проверити која је војска пуштала из Вуковара, негде је уписано, Бранко Божић је дошао па негде почетком 11 месеца у Ловас, уопште није човек био у Ловасу. А из целе изјаве он један једини није се морао нигде јавити, са два војна полицајца он је печатио куће и одао по селу. А његов, кад је одлазио направио је опроштајно писмо и оставио покојном Деветак и покојни Деветак ми обећао да ће ми

дат то писмо. Из тог писма се види кад је дошао и кад је отишао. Ал пошто ја неке ствари нисам хтео потврдити за Деветака, није ми дао. Ту је трећи сведок Видина ћерка, Жељка Грбешић која је била 500 километара на мору, она нема појма жена о, она је нешто чула од Бранка, нешто од Славка, издрибила је све оно што је неко други тражио кафу и ракију она је мене овај, метила да сам ја то тражио па кад је тај Бранко Божић овде сведочио линком кад сам га ја питао јел сам ја тражио кафу и ракију, не. Јел сам ја онај човек који је био пред твојом кућом? Пазите, он каже „ја тебе не познам ни сада а нисам те познао ни онда“. Јел може ко вероват овде да се ја и Бранко Божић не познамо? Добро, он је старији пар година, ево ја вас молим зовите Бранка поново за сведока, имам за њега два питања ди ће вам све бити јасно овај, да је изјаву слаго. Код тог Ђаковића, ћерка његова сведочи, ћерка његова написала имате у предмету да Ђаковић Славица супруга Ђаковић Паве неће да се одазове суду јер она ништа не зна, ништа није видила. Да би сад пред крај суђења нормално и Славица се нешто сетила, и зна Славица доста тога, мене ни не спомиње. А видите Бранка та Балић лепо каже кад су оца јој Паву одвели кући на претрес. Мој отац Паво је каже зграбио не миксер за колаче, већ је зграбио калашњиков, па шта су ови људи требали да дозволе да их Паво побије? Ја не знам уопште ко је то био али вероватно су радили, чували себе. И та иста Бранка, судија је пита јел је мене виђала, каже виђала ме да, да. 17.10. ди сам тукао једнога пред станицом полиције и извадио сам сприц и дрогирао сам се, ја који се бојим ињекције више нег рата. И таква једна изјава уопште да уђе у разматрање и да се вади нешто из те изјаве, мислим то ми стварно није јасно. За покојног Ивана Оструна из те улице ...

Председник већа: Само тренутак, само да ...Косијер показује.

Адв. Здравко Крстић: Треба да попије лек.

Председник већа: Можете ли неко отићи са њим или му донесите воде.

Наставите слободно.

Опт. Жељко Крњајић: Покојног Ивана Оструна како смо ишли кроз ту улицу, ни, ја својим очима ни видео нисам. Лепо његова супруга Драгица има две три изјаве, рекла два нека непозната су претресали кућу и одвели га. Ја сам ишао том десном мојом страном, ја би реко сад два из Шапца, али стварно не знам, нисам видио. Али ту се позивају на сведока Сабљак Драгу, који је '93 године дао лепо изјаву човек солидно. Не спомиње мене уопште. Али кад је сад поново дошао 2011. сад спомиње и мене да је видио Драго Сабљак неки високи, плећати, Миле Страјо из Товарника оће да пуца а ја му не дам. Прво Миле Страјо је био у другој улици, није био са нама, друго Миле Страјо је човек метар и 55 -56 са великим стомаком, какви плећат човек, каки висок, какав ја. Тај Драго Сабљак ја сам поводио, ја би вам могао сад сат времена причат о тој његовој изјави, ево, само на пример колко је то озбиљна изјава. На 5 страни 22.02.2011. године, једини каже да је директор задруге Бато из Товарника, нико од 400 сведока и свих мештана нико то није никад рекао. На минском пољу видео Воју Станимировића, онда утерани у задруге ди су били редови столица, сви кажу клупе, он видио столице. Овај, на минско поље га водио цивил и цивил га и тукао, нико није ни видио тог цивила, ето њега водио. Од оружја имали ваздушне пушке. Мештанин Мато Ходак, он је погинуо тај дан на минском пољу а за овога сведока је тај Мато купио багером те

мртве па после судија признала да је направио целу заврзламу око тога. Па авион му гранатирао кућу и то касетним бомбама. Па он тај исти авион видио код Шида ди је пао, димио се. До куће Звонка Мартиновића ди је он наводно био а син од Звонка Мартиновића овде сведочио, питао сам га ја и покојни Николајидис кога има у кући? Каже никог, ја и отац кад је запуцало у пола осам, ја и отац побегели. Ето он тврди да је он био тамо. Овај, али он тврди од моје куће до његове да смо све цивиле све мештане терали, зато сам вам и написао ово позовите све једног, овој карти ако не верујете, сутра пошаљите у месну заједницу или у општину Вуковар нек вам ураде друге, али истина је срж је то. Значи, нема тамо неког презимена видите сви су ти, па кога смо ми терали кад ти мештани то не тврде. Овај, противи се и да му супруга и ћерка сведочи. А на страни 64 кад га је госпођа од Наташе Кандић нешто питала, он лепо каже овај, па рекао сам вам, рекла вам је и моја супруга кад сте били. Значи они су, не само да су ишли до Ловаса они су били и у Вировитици код тог истог човека 90% су ишли реци то за Крњајића, реци то за Крњајића. Нисам сад уписао која је, дал Славица Јовановић, највероватније Славица Јовановић да је питала га на страни 64, овај, па каже то вам је причала моја супруга кад сте били. Даље, тај Драго Сабљак 10.10. имо је статус хрватског војника, осто је код куће, наводно Девчић дозволио да му жена иде у ВЦ и њих двоје су остали. Пазите, њих двоје су остали а касније каже истог момента ми кућа планула. Мислим могли би један читав дан о Драги Сабљаку о његовим лажима овде причати. А посебно ово сам и тражио Драго Сабљак је тешки неуропсихијатријски пацијент, болује од тешке форме ПТСП и унаточ лечењу не долази до побољшања здравственог стања. Постоји потреба за његовом бригом и помоћ од друге особе. То све има у предмету на листу 1142, потписао доктор Дубравко Грганић. тако да сматрам да изјава тог Драге Сабљака а то, то једноставно не треба да се прихвати од тако болесног човека, били смо тражили ја и мој адвокат господин Алексић овај, да се не Драго, он неће доћ, да се Драгина документација вештачи доктор са ВМА, са ВМЦ, Бежанијске косе и откуд знам. Мислим то све што Драго прича не признам, то нема појма. Ето тај Пољак Јосип, његов сестрић Пољак Иван каже „ко пола пет, пет је чишћена та улица“, тад му је погинуо стриц, супруга од тог Пољака, има исто два-три изјаве, у чак једној изјави каже „ето није био са нама, уватили су га на улици кад је ишо са страже“, али углавном ни у једној. Та улица има највише изјава, има једно 15 изјава, ни један, значи ни једна изјава Жељка Крњајића не доводи, нико. Е, има једна, али 11., сутрадан, је видела четника, браду, и на торбици има Жељко Крњајић написано, није знала како да ми напакости, видела је 11. да неко носи торбицу где пише „Жељко Крњајић“, а мене није уопште видела, а не може ме ни видети кад сам ја у то време био у Шиду, а и да нисам био у Шиду, у ту улицу нисам улазио.

Ја сам то мало с брда и с дола и свакако, како сам се сетио али још нисам реко за тог шумара из Товарника који је кућа поред ових Данијела и Цецилије Бадањак, погинуо. Ја сам тражио да сведочи његова супруга која је била ту у подруму. Тужилац је то уписао, никад није, никад та жена није звата. Сведочио је његов брат који исто мене нит је видио, ето, ето он би реко, реко је од свију оптужених да је са мном најбољи колега, да смо били пријатељи и није ме видио тај дан, значи да сам био близу видио би ме, али он шта даље каже, „Брат је имо пушку у ауту“, ауто био испред куће, а брат је из Товарника. Значи ако си бежо, куд си бежо с оружјем, ако ниси мислио пружити неки отпор и био је у некој униформи, на ексхумацији, као шумарска, знамо ми шта је шумарска чувена униформа, ово је описано нешто друго. И тако и за овог Ивана Оструна, исто хрватски војник, ексхумиран у војничкој јакни и то су ти цивили. Значи што се тих убистава тиче, ја нисам био близу ни код једног, нит сам наредбодавац, нит сам налогодавац, нит сам очевидац, значи једноставно немам појма. Како, које су то моје радње и моји греси око Паве Ђаковића, око Бадањка, око овога Кризманића и

Оструна, стварно ми није јасно иако родбина и сведоци спомињу неке људе, а ти људи били су овде ко сведоци, мало се праве људи, мало су наговорени. Ја сам реко у завршној речи, скоро све сведоке моје и ове остале обишо је Љубан Деветак и реко је како да сведоче, а сви су морали послушати јер вероватно имали су неког путра, што кажу, руке у меду и знаду они зашто је, ко је и слушао и ко је шта добио. Покојни Ацо је реко за једнога „отеро си комбајн, отеро си трактор, имаш то и дан данас“. Значи, многи сведоци су наговорени шта да кажу.

Председник већа: Је ли то све?

Опт. Жељко Крњајић: Ево само секунд. Што се тиче исто те Млинске улице преко 20 тих сведока добровољаца је било, нико није реко да сам ја био с њима у групи, ни не познају ме. Јесте један овде стао за говорницу, од Јовице, кум од овога Јоце, јел могу питати како се зове тај кум?

Председник већа: Сазнаћемо касније, наставите.

Опт. Жељко Крњајић: Молим?

Председник већа: Лако ћемо за то име, сазнаћемо касније, завршите ово сад што сте мислили.

Опт. Жељко Крњајић: Он је стао овде и командир био Жељко Крњајић, ја га познам, он храбар, ово, оно. Ја изашо, ја питам јел ти човече мене познаш, каже „Не“. Ди си ти био, кажеш спавао код мене пар дана, па јел ти знаш да ја нисам ни био ни једну ноћ спавао у Ловасу, каже „Ја сам био код оног другог“. Ја кажем јел код Воркапића, каже „Да“, ето, и шта сад да тај човек није сведочио овде, да му остала та изјава из полиције, исто би, одговарам за нешто што нема благе везе. Ето то би било углавном то, једино да кажем да сам још у петом месецу мобилисан у новосадски корпус у Борову Селу иако кад је суђење кренуло ово је било замишљено Девчић, Радојчић и Крњајић скупљали по Шиду добровољце, одвели тамо, организовали их, све смо ми, е кад се отворила та војна архива, та наредба и то, сад подмећу нешто друго. За све што сам лично ја урадио овим рукама спреман сам да одговарам, а за друго не. Туђа дела, сви имамо име и презиме, а многи Хрвати су именовали, „кућу ми запалио тај и тај“, какве везе ја имам с тим.

Председник већа: Закон налаже да Вас питам напоследку да ли имате још нешто да наведете?

Опт. Жељко Крњајић: Па не, мислим не могу се сетити, ја сам мислио да ће прво Девчић давати, јел могу да Вас нешто замолим? Да ли ја имам право сад да Ви суочите Девчића са мном, само једно питање да га питам?

Председник већа: Видећемо. Оно што следи сада после Вашег изношења одбране је саслушавање и према законском редоследу прво Ваш бранилац има право да Вам постави неко питање.

Опт. Жељко Крњајић: И само бих...

Председник већа: Наравно све у оквирима онога што је законом дозвољено.

Опт. Жељко Крњајић: Само још секунду једну да завршим.

Председник већа: Нешто ми само није јасно.

Адв. Радоје Алексић: Не, хоће да настави још нешто да каже, судија.

Опт. Жељко Крњајић: Како је суђење почело, ми смо подељени у три групе, добровољци, војска и ми домаћи, Деветак, Девчић, Радојчић и ја. Ове људе војску, добровољце не познам никога. Ове познам, али ова прва четворица су родбина. Како је Деветак, ја не замерам Девчићу и ја бих можда за свог ујака исто и ја тако сведочио, уопште му не замерам. Хоћу рећи нисам припадо ни једној тој фракцији, Деветак је реко '92.године да ће ми се осветити. Први пут ово кажем, спреман сам сад да идем на полиграф, а први пут кад дође Милан Радојчић исто питање да питате њега да видимо хоће ли потврдити.

Председник већа: Адвокат бранилац Алексић.

Опт. Жељко Крњајић: Не, не, па нисам реко, шта?

Председник већа: Ја сам Вас питао на послетку да ли имате још нешто да...

Опт. Жељко Крњајић: Па не, реко сам да Деветак да ће...

Председник већа: Дао, позвао, дао реч ако то буде хтео Вашем браниоцу, да Вам постави питања. На јасан начин сам Вам ставио до знања да је завршено као што сте и Ви мени рекли.

Опт. Жељко Крњајић: Не, ја сам реко још само секунд да ово појасним. '92.године кад је Деветак реко да ће ми се осветити и на крају ми се осветити јер је 2004.-2005. у том интервјуу ме навео. Сматро сам то да је српска срамота и да треба шутити, а зато кажем кад први пут дође Радојчић нек потврди, Деветак је хтео ове мртве Хрвате да поводи, ја, Радојчић и Ђуро Продановић нисмо дали. Онда набавио три бурета неке киселине, једноставно да нема ни костију, нема ништа. И то нисмо дали и онда је реко да ће ми се осветити, ево и то је то што ме именовано за команданта, командира и тако. Ето, то би било то, а има вероватно још али не могу се сад сетити.

Председник већа: Бранилац.

Адв. Радоје Алексић: Пре свега ја бих поставио једно питање па бих се онда вратио на почетак Вашег излагања. Да ли сте Ви тих дана били у Загребу?

Опт. Жељко Крњајић: У каквом Загребу.

Адв. Радоје Алексић: Јавни тужилац Вам оптужбом ставља, у транскриптима фино пише у његовој речи, да је о смртном страдању Паве Ђаковића који је затечен у улици Краља Томислава, да је пребачен у Загреб где је био Крњајић, па Вас зато питам да ли сте Ви у то време одлазили за Загреб и да ли сте после тога са неким Вашим припадником вратили тог Паву Ђаковића назад у Ловас, да ли сте уопште ишли у Загреб? Прво питање.

Опт. Жељко Крњајић: Ма какви Загреб, па нисам ишо, нит се могло ни у Вуковар ни у Винковце, а не у Загреб.

Адв. Радоје Алексић: Вама ставља јавни тужилац да сте били у Загребу, на основу којих аргумената то није јасно, али Вам стоји то. Ја бих почео, Ви сте у периоду од 06. до 08.10. замењивали у станици милиције командира у Товарнику, да ли сте након тога имали било какво овлашћење или било какву функцију у било којој формацији или у било каквом одлучивању?

Опт. Жељко Крњајић: Ма нема, ја нисам никада имо ни звање, ни чин, нити сам био оспособљен за то. То је мало шира прича.

Адв. Радоје Алексић: Добро. Нисте имали. Реците ми да ли сте имали било какво овлашћење од било каквог војног команданта за поступање или за вођење било какве групе или јединице?

Опт. Жељко Крњајић: Не. Једино то што је реко, јел познам ту крушку и да одведемо људе тамо ја и Воркапић.

Адв. Радоје Алексић: Добро. Јасно, да не давимо суд, да јасно на питања одговарамо. Ви сте негде око 14:15 били у Шиду, Вама стављају ових пет кућа запаљених, Ви сте дали објашњење да сте само кретали у улици Лоле Рибара и то до Ваше куће. Из исказа Драге Сабљака који Вас терети, каже да је он остао у кући, да ли је он живео у кући код овог Звонимира и Дарка Мартиновића?

Опт. Жељко Крњајић: Ма не, па Драго Сабљак живио на другом крају села.

Адв. Радоје Алексић: Он је на другом крају села. Да ли из изјава које је дала Драгица Острун, да ли знате када је у ком, да ли је тог дана или је после неколико дана, додуше да ли сте Ви чули, везано за кућу Звонимира Мартиновића када је она запаљена, да ли је 10. или после неколико дана пошто сте Ви рањени, да ли сте то чули из приче?

Опт. Жељко Крњајић: Чуо сам, кад сам долазио пролазио сам поред те куће да бих стигао до оца, да је запаљена 11. или 12. Тај дан сигурно није запаљена.

Адв. Радоје Алексић: Да ли сте се Ви кретали Гајевом улицом уопште?

Опт. Жељко Крњајић: Ма не. Ја сам реко и описао и зато сам карту и нацртао, само улицом Иве Лоле Рибара и ова два искакања али после акције одлазак по ту пушку код Солака и до Жељка Јапунце.

Адв. Радоје Алексић: Да ли у улици Лоле Рибара постоји кућа Јосике Ходака?

Опт. Жељко Крњајић: Не.

Адв. Радоје Алексић: Да ли у улици Марка Орешковића постоји кућа Јосике Ходака?

Опт. Жељко Крњајић: Постоји Јосе Ходака, али Јосика не постоји.

Адв. Радоје Алексић: Он као такав не постоји. Да ли сте Ви чули у време кад сте поменули оно у почетку док отворена непријатељства нису почела, када сте нам рекли када сте одлазили увече у трећу смену да сте видели да су калашњикове репетирали и да су говорили појединци „биће свињокоља“, да ли је у тој групи појединаца био Томислав Шелебај?

Опт. Жељко Крњајић: Није. У овој групи пред кућом није био.

Адв. Радоје Алексић: А да ли можете да нам кажете неког од тих кога сте ту видели?

Опт. Жељко Крњајић: Па ето тај Бошко Љубас, брат њеног Ива Љубас, Златко Туркаљ, неки Робо.

Адв. Радоје Алексић: Да ли сте некад чули од Томислава Шелебаја да пева усташке песме?

Опт. Жељко Крњајић: Па они су певали сви те усташке песме, сви, све до једног, и жене.

Адв. Радоје Алексић: Само још једно питање бих Вам поставио везано за ово да ли сте Ви имали било какво овлашћење да дајете било какву наредбу било коме из те групе људи која је ишла за вама?

Опт. Жељко Крњајић: Ма јок, нит сам имо овлашћења, нит ми ко реко, ни написа, ни дао. Ја сам имо као малу предност што сам домаћи, што сам ишо својој кући и нормално да сам се занима којим ће се ићи путем, како да буде безбедније и мислим да сам с тим спасао доста макар српских глава, што нису отишли погрешним путем.

Адв. Радоје Алексић: Да ли сте ви лично насумично отварали ватру?

Опт. Жељко Крњајић: Ма нисам, каки.

Адв. Радоје Алексић: Добро. Колко се времена рекосте провели након, ви сте рањени 11.10.

Опт. Жељко Крњајић: Да.

Адв. Радоје Алексић: Колко сте времена након тога провели у болници и уопште сте били неспособни да се...

Опт. Жељко Крњајић: Изашао сам из болнице 07. фебруара, али сам још 2 месеца носио гипс и штале али сам био у центру села.

Адв. Радоје Алексић: Приликом напада на село реците ми да ли је са супротне стране од стране припадника Збора народне гарде и њихових војних формација које су биле забарикадиране у тим рововима, да ли је било пуцањава на вас и на припаднике ЈНА?

Опт.Жељко Крњајић: Па ја сам рекао да су они пар дана пред напад на Ловас значи 07. 08., 09. вршили напад на Товарник, то су сведочили овде 14 високих официра, потврдили су да је то тако да је првоцирана војска и нападана у Товарнику. А тај дан 10.10. па нисам ја ваљда убио добровољца Ђорђевића који је погинуо, ја сам својим очима видео два наша рањеника и у тој улици исто је погинуо један Хрват кога нема у предмету, имао је оружје...

Адв. Радоје Алексић: Да ли то значи да је одговор да?

Опт.Жељко Крњајић: Да.

Председник већа: Мислим питање да ли сте, да...

Адв. Радоје Алексић: Дао је децидирано објашњење да је ...

Председник већа: Значи да, са објашњењем?

Адв. Радоје Алексић: Хвала. Немам више питања.

Председник већа: Једну ствар само да не заборавимо ради записника,

-Да констатујемо да је оптужени Крњајић суду предао с предлогом да се то уврсти у списе доказа, две скице својеручно рађене формата А2 на четврт пресавијени, са приказом главних улица у Ловасу.

Опт.Жељко Крњајић: Пут мог кретања и имена мештана.

-Са бројевима које је дао појединим кућама у тим улицама и са ближом околином уз два прилога у којима се наводи чије су куће у овим улицама са означеним бројевима и са легендом где су унети положаји кућа настрадалих и посебно приказано његово то јест његове групе кретање, те ће ови прилози бити унети у списе.

Председник већа: После браниоца, оптуженог који је изнео одбрану право да поставља питања има јавни тужилац. Изволите.

Заменик тужиоца: Ја сам пажљиво слушао излагање окривљеног, записивао сам то колико сам могао, можда сам нешто пречуо, можда нисам добро записао па бих хтео да поставим неколико питања с тим уколико је он заиста на то одговорио ви ми овај одбијте питање. Значи, све у циљу само поједностављења ових догађаја и разјашњења, макар ја то тако оцењујем. Да ли сте ви 10.10.1991.године, били командант станице милиције Товарник или не?

Опт.Жељко Крњајић: Не.

Заменик тужиоца: Добро. Да ли сте рекли сте да сте били у једној оружаног групи, показали сте ту скицу, то је била прва оружана група ако сам добро схватио, да ли сте ви били на челу те групе и да ли сте били командир те групе?

Опт.Жељко Крњајић: Не. Има из извештаја од 11.12.

Заменик тужиоца: Реците ми да ли знате да ли у то време у Ловасу било непријатељских формација и којих? Тог дана.

Опт.Жељко Крњајић: Непријатељских формација је било та четири вода Збора народне гарде, припадника 204 сатније вуковарске бригаде. Е сад ови из Ораховице, тих 20-так што је било они су били у тим рововима и они су побегли, они нису улазили у село.

Заменик тужиоца: Да ли је било припадника МУП-а? Да ли то знате?

Опт.Жељко Крњајић: Па јесте. Ја сам рекао да сам једнога ја ухапсио и одвео. Не ухапсио ја, већ ја га одвео и предао у Шид.

Заменик тужиоца: У овој групи у којој сте ви били, да ли знате како сте били наоружани ви и припадници ваше групе? Каквим наоружањем?

Опт.Жељко Крњајић: Углавном сви већина аутоматске пушке и пар паповке.

Заменик тужиоца: Да ли је било минско експлозивних средстава?

Опт.Жељко Крњајић: Не.

Заменик тужиоца: У овој оптужници што је тужилац подигао говори се о неколико сегмената ваших активности па један сегмент се тиче овог дела где каже наређивао и тако даље. Е сада, ту се помиње да су везано за тај сегмент биле запаљене и оштећене куће неколико мештана хрватске националности па се наводе имена тих како се зове, чије су куће у питању. Да ли знате ја ћу вам прочитати сада имена, да ли знате да су те куће уопште тада паљене? Ви ми само реците знам, не знам. Амалије Мартиновић кућа?

Опт.Жељко Крњајић: Не.

Заменик тужиоца: Добро. Јосипа Краљевића?

Опт.Жељко Крњајић: Нисам био доле, не знам.

Заменик тужиоца: Ви само кажите, не инсистирам, ви само кажите. Ивана Цоњара ако сам добро прочитао?

Опт.Жељко Крњајић: То је исто на крају Томиславе нисам био, од задруге нисам био доле, не знам.

Заменик тужиоца: Добро. Ивице Грчанца?

Опт.Жељко Крњајић: Исто у Томислава, не знам.

Заменик тужиоца: Не знате.

Опт.Жељко Крњајић: Али знам '92 сам дошао, кафана је била у тој кући све нормално.

Заменик тужиоца: Добро. Мене занима тог дана. Томислава Балића у улици каже Краља Томислава?

Опт.Жељко Крњајић: Не.

Заменик тужиоца: Вида Кризманића и Јосе Кесера у улици Фрање Рачког?

Опт.Жељко Крњајић: Не. Нисам био.

Заменик тужиоца: Значи не знате да су паљене тај дан те куће?

Опт.Жељко Крњајић: Не, не знам.

Заменик тужиоца: Пошто је питање само то. Ивана Оструна и Звонимира Мартиновића у улици Иве Лоле Рибара?

Опт.Жељко Крњајић: Не, тај дан нису запаљене.

Заменик тужиоца: Добро. Јосике, ако сам добро прочитао, Ходака у улици Марка Орешковића?

Адв. Радоје Алексић: Тај не постоји, сад мало пре смо објаснили.

Председник већа: Колега немојте више да упадате никако... чули смо сви. Није не постоји Јосика, Јосика му тепају те жене...

Заменик тужиоца: Ја сам рекао, колега можда сам пречуо...

Председник већа: Тужиоче немојте ви одговарати.

Опт.Жељко Крњајић: Не знам, не знам у тој улици нисам био, могуће да је запаљена.

Председник већа: Крњајићу још вам нисам рекао да можете да одговорите.

Опт.Жељко Крњајић: Питао ме човек за кућу.

Председник већа: Ја вам сад, ја ћу вам рећи када да почнете да одговарате. Већ смо рекли око тог Јосике Ходака, то је детаљ са којим ћемо већ некако лако изаћи на крај. Ако је Јосо Ходак у питању или Јосип, то је питање за вас. Јел запаљена кућа тог Јосипа?

Опт.Жељко Крњајић: Не знам. У тој улици нисам био, не знам.

Председник већа: Добро. Ајмо даље.

Заменик тужиоца: Овај други сегмент каже лично извршио. Овај, у односу на овог Јосипа Јовановића колко сам схватио значи ви сте одговорили да га нисте тукли и тако даље, нити сте га ударили ногом у пределу стомака. А шта сте рекли за овога Томислава Шелебаја јесте ли га како се наводи у оптужници овај, гурали упереном пушком, псовали, називали усташама, овог Томислава Шелебаја и Марицу Ходак?

Опт.Жељко Крњајић: Не, ја сам рекао код Томислава Шелебаја кад сам био у дворишту била му је мајка и супруга. Томислав Шелебај није уопште био у мом видокругу, нисам га видео.

Заменик тужиоца: Добро. Само кажите. А ову Марицу Ходак?

Опт.Жељко Крњајић: То је Млинска улица, зато сам и нацртао карту, тамо ни био нисам.

Заменик тужиоца: У реду, у реду.

Опт.Жељко Крњајић: Ни био.

Заменик тужиоца: Колико је било људи у тој да је тако назовем оружаном групи у којој сте ви били?

Опт.Жељко Крњајић: Између 15 и 17.

Заменик тужиоца: Да ли знате да ли су неки од њих улазили у куће, у дворишта, из њих изводили цивиле и тукли их и у вашем присуству? А поједине чак и убијали као на пример што су тукли каже оштећеног Мата Ходака.

Опт.Жељко Крњајић: Не, то у овој улици није било зато сам и написао имена ко је то вођа, нико...

Заменик тужиоца: Да ли знате да ли су припадници оружане групе у којој сте ви били убијали на разним местима у овим улицама овај како се зове, цивилна лица при чему се наводе имена 7 лица, а ви сте били, изјаснили сте се да када су у питању Вид Кризманић и Иван Острун нисте били присутни. Значи остаје још ових осталих 5 лица. Да ли знате да ли су они убијени од стране припадника групе у којој сте ви били или не знате? Ја ћу вам прочитати њихова имена и презимена па ви само се изјасните. Ја знам да сте неке од њих помињали, ја можда сам овај, пренебрегао то. Мирка Гргића да ли знате нешто о томе?

Опт.Жељко Крњајић: Па не знам, то је друга улица, друго све, ни видео.

Заменик тужиоца: Значи не знате да ли су припадници те групе у којој сте ви били то...

Опт.Жељко Крњајић: Ма не.

Заменик тужиоца: Нисте или не знате?

Опт.Жељко Крњајић: Молим?

Заменик тужиоца: Да ли не знате да су припадници те групе у којој сте ви били убили овог Мирка Гргића да ли не знате или нису?

Опт. Жељко Крњајић: Ма нису.

Заменик тужиоца: Нису? Добро.

Опт. Жељко Крњајић: Истог момента ми у овој улици, они у оној излазе. Они тамо то раде.

Заменик тужиоца: Добро. Данила Бадањка?

Опт. Жељко Крњајић: Не, не, па то је исто.

Заменик тужиоца: Исто? Исти одговор јел?

Опт. Жељко Крњајић: Њи троје су заједно страдали.

Заменик тужиоца: Цецилија Бадањак то је његова супруга претпостављам јел?

Опт. Жељко Крњајић: Да.

Заменик тужиоца: Добро. Јосипа Пољака у улици Марка Орешковића?

Опт. Жељко Крњајић: Из изјава ја не знам тај човек је убијен око 5 сати, рекао сам ди сам ја био, могуће да је неко био од домаћих, има изјаве ко је био.

Заменик тужиоца: Добро. Шта за овог Кризманића сте рекли да нисте били присутни?

Опт. Жељко Крњајић: Не.

Заменик тужиоца: Ни Оструна исто тако а шта сте рекли за овог Пава Ђаковића? Да ли је неко из ваше групе њега лишио живота да ли знате нешто око тога?

Опт. Жељко Крњајић: Не, има изјаве од Хрвата, одвела га два непозната и чак именовано човек Коста, то је добровољац мислим, нема везе.

Заменик тужиоца: У реду. Добро. Немам више питања председниче.

Председник већа: Хвала. Мислим да смо сви заслужили мало паузе и одмора али не дуго, након чега ћемо наставити тамо где смо стали.

Дакле, суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ради паузе и одмора прекине. Према мерачу времена у судници 17:05 и то у трајању од 25 минута. Дакле до 17,30.

По окончаној паузи,

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави.

Председник већа: Обавештен сам да су сви овде присутни који су били и пре паузе, па мислим да нема потребе да се то проверава. Господине Крњајићу неке ствари о којима сте делимично причали, поготово мислим данас малопре, сами па нешто сте потом и разјашњавали на питање и једне и друге стране, али чини ми се да вас још понешто неке детаље треба питати. Рекли сте да то је само као увод, да је назовимо то сад само за ову прилику, вашој групи да је било 15-17 људи јел тако? И да су у њој били и Радојичић и Девчић.

Опт. Жељко Крњајић: Тако је.

Председник већа: Како је та група била састављена мислим у оном односу вас мештана и оних који нису мештани или из околних места или неких који нису ни са територије САО Крајине? У најосновнијим цртама, ако не знате сва имена, колико се сећате.

Опт. Жељко Крњајић: Углавном сећам се, углавном 15-так тада што су се водили као милиционери, 6, 7 из Товарника, нас три овај, Девчић, ја и Грковић из Ловаса, Милан Радојичић он је дао изјаву из ТО из Шида га је неко послао и два-три припадника милиције који су дошли дан раније из Београда, које је тај Јоргић командир довео. Е то су ти добровољци, јер два-три сведока су досад рекли онај кога нисмо познали, добровољац. А на питање јесу ли то добровољци ови из „Душана Силног“? Сви сведоци су рекли да нису то ти.

Председник већа: Да ли ви то кажете?

Опт. Жељко Крњајић: Ја кажем да.

Председник већа: Нико од овде оптужених заједно са вама није био у тој групи?

Опт. Жељко Крњајић: Не, не, нико, нико. То је била углавном група милиције плус Милан Радојичић.

Председник већа: Ви сте баш Ловашанин?

Опт. Жељко Крњајић: Јесам.

Председник већа: Тако се каже јел?

Опт. Жељко Крњајић: Да, да, рођен.

Председник већа: Девчић такође?

Опт.Жељко Крњајић: Да.

Председник већа: Радојчић није?

Опт.Жељко Крњајић: Је.

Председник већа: Рођен у Товарнику?

Опт.Жељко Крњајић: Не, не, рођен у Ловасу. То је Грковић. Грковић исто у Ловасу а живи у Товарнику.

Председник већа: Ова да кажемо средња група која је ишла овом улицом колико о томе знате да нам кажете, према вашој скици, значи улицом Људевита Гаја, па можда после и Владимира Назора.

Опт.Жељко Крњајић: Да, у тој средњој групи...

Председник већа: Какав је имала тај састав не могу да кажем национални?

Опт.Жељко Крњајић: У тој средњој групи било је око 20 припадника територијалне одбране из Товарника, над том групом ТО Товарник било је 3-4 можда и 5 из Опатовца.

Председник већа: Је ли био ико из Ловаса?

Опт.Жељко Крњајић: Био је један. Зоран Тепавац, кога је пуковник на бензинској пумпи...

Председник већа: Да ли је Зоран Тепавац имао неку посебну улогу у тој групи с обзиром да је он из Ловаса?

Опт.Жељко Крњајић: Не. Пошто је том групом командовао Миле Ергић командант ТО и неки Тито из Зенице, ја тврдим и Девчић тврди и још њих пар, да је то официр. У међувремену сам сазнао да је припадник 64 те падобранске из Ниша. Ја тврдим да је то официр. Он је имао једно 15-20 били су, то је рекао и покојни Ацо Грк да су били боље обучени и подједнако оружје, ми смо били свакако.

Председник већа: Ко је у тој групи показивао терен?

Опт.Жељко Крњајић: Зоран Тепавац. Био је овде као сведок и то је и рекао.

Председник већа: И напоследку, ова Млинска улица па Паје Павошевића после тога, како сте написали, малопре у оном делу слободног излагања поменули сте све како сам ја разумео, све добровољце, односно ово што се води као „Душан Силни“? Јел сам добро разумео?

Опт.Жељко Крњајић: Јесте. То је група чисто „Душан Силни“ или ...

Председник већа: Ти уопште нису из Славоније?

Опт.Жељко Крњајић: Молим?

Председник већа: Они нису из Славоније? Нико од њих?

Опт.Жељко Крњајић: Не, не. Па то су, то је ова група...

Председник већа: Ко је њима показивао где да иду?

Опт.Жељко Крњајић: Милан Воркапић звани „Трндо“, сведочио овде и рекао признао како да кажем. Рекао истину како је...

Председник већа: Можемо ли да будемо онда тачни и прецизни у ономе колко то можете сада да кажете шта је била ваша ако сте имали неку посебну улогу у овој вашој групи?

Опт.Жељко Крњајић: Па нисам...

Председник већа: Да ли сте говорили о томе да правац из кога сте, којим сте се до једног места кретали и остало да сте ви најбоље познавали као крај вашег детињства? Када сте прошли дакле улицу Прерадовићеву, јел тако?

Опт.Жељко Крњајић: Да.

Председник већа: Гледам сад по вашој карти, ушли у улицу Иве Лоле Рибара јел?

Опт.Жељко Крњајић: Да.

Председник већа: Та група коју наводите како се она кретала?

Опт.Жељко Крњајић: Она се кретала право до центра и до краја до Томиславове улице, с тим да сам ја ишао само до задруге, до механичке радионе.

Председник већа: Јесу ли сви били наоружани у тој групи претпостављам? Јел тако?

Опт.Жељко Крњајић: Да.

Председник већа: Да ли се она кретала у неком борбеном поретку или не?

Опт.Жељко Крњајић: Па нама је речено у Товарнику да нас чека око 150 усташа и непријатељски расположено становништво, да се разоружа...

Председник већа: Ако можете да ми кажете прво ово што сам вас питао. Развијени у стрелце, у колони у овој, ромб формацији, било како је ли било одређено како ћете се кретати тим тереном где имате сазнања да постоје непријатељске оружане формације?

Опт.Жељко Крњајић: Ми смо се поделили та група око 17, пола-пола. Пола је ишло левом страном улице, пола ишло десном страном улице. Ја и Мићо Девчић смо ишли десном.

Председник већа: Да, али коловозом или тротоаром?

Опт.Жељко Крњајић: Тротоаром. Значи идемо сад у прву кућу.

Председник већа: Да ли онда један иза другог?

Опт.Жељко Крњајић: Опет нас двојица-тројица у ову кућу, двојица испред.

Председник већа: Кад се крећете и пре него што почнете да улазите у куће јел идете један из другог? Којом сте ви страном ишли? Десном?

Опт.Жељко Крњајић: Десном.

Председник већа: Јел идете један иза другог вас пола од 15-17? Је ли то било одређено?

Опт.Жељко Крњајић: Ма није било одређено. Поделили смо се значи с моје десне стране је било нас 8.

Председник већа: Идете вас 8 у групи онако?

Опт.Жељко Крњајић: Да. И тројица уђу у једну кућу, тројица у следећу.

Председник већа: Ко је одређивао ко ће у коју кућу ући? Јел сте ви у вашу?

Опт.Жељко Крњајић: Не, не, сам ја што сам мого одређиват, могао сам само рећ немој ту ић, то је моја кућа. Ето.

Председник већа: У те куће у том тренутку када сте, колико је то сати иначе? Кад улазите већ у улицу?

Опт.Жељко Крњајић: Пола осам, 7:30.

Председник већа: Јел било која кућа на било који начин обележена?

Опт.Жељко Крњајић: До тада?

Председник већа: Да. У том тренутку.

Опт.Жељко Крњајић: Не.

Председник већа: Па је неко истакао белу заставу да се предаје или тако нешто?

Опт.Жељко Крњајић: Не.

Председник већа: Је ли било уопште људи осим вас? На улици колико видите испред себе?

Опт. Жељко Крњајић: У некој ближој на 50-100 метара није било. Били су људи у кућама, у подруму, тавану.

Председник већа: Како ви наилазите да ли се види где су ти људи?

Опт. Жељко Крњајић: Шта да ли се види?

Председник већа: Да ли се види где су ти људи? Има ли неког на прозору?

Опт. Жељко Крњајић: Па види се, да. Ми смо на свакој капији викнули ало газда. Ја, ди сам ја ишао знао сам све једно име. Рецимо код тог Ходака, чика Марко, ди сте? И он виче из подрума „овде сам“. Изашао човек, дрхти. Ја кажем не бојте се, ја бацио овако пушкук и он ми дао воде да пијем. Значи, углавном именом смо звали.

Председник већа: У оном документу рецимо наредби од дана раније, помиње се један израз који сте и ви пар пута употребили сада, говорећи о томе. Оно фамозно „чишћење“. Кажем пошто сте и ви тако рекли, шта ви под тим подразумевате? Или шта сте тада подразумевали?

Опт. Жељко Крњајић: Подразумевао сам...

Председник већа: Од непријатељски настројених и тако даље? Шта то значи?

Опт. Жељко Крњајић: Разоружавање, узимање оружја.

Председник већа: А ако се пружи отпор?

Опт. Жељко Крњајић: Па иако се пружи отпор. Очито је негде пружен отпор зато и има настрадалих.

Председник већа: Да ли вам је неко рекао да ли сте међу собом пре него што сте кренули улицама и ушли у Ловас, под тим неко мислим на официре и на било кога ко вам је наредбу саопштио шта радити у ситуацији да неко на пример из куће запуца са тавана или тако нешто на вас?

Опт. Жељко Крњајић: Па зато није нико ништа рекао, али то се претпоставља одакле се пуца на тебе да би сачуво свој живот вероватно ћеш одговорити и све. Јер се на тој бензинској пумпи...

Председник већа: На који начин? Видите у оптужници, мада знате то одавно између осталог, вам се, вама ставља на терет и вама приписује у некој мери и паљење кућа, паљење како овде каже бацање бомби и других експлозивних направа на поједине куће. Одговорити из ватреног ручног оружја или?

Опт. Жељко Крњајић: Па зато сам ја господине судија и нацртао и написао сва ова имена...

Председник већа: Зато што је кућа као нека врста овај барикаде наравно. Како одговорити на то?

Адв. Радоје Алексић: Извињавам се, он је већ рекао раније да у његовој јединици, у његовој тој групи није било других експлозивних...

Председник већа: Знам, знам ја. Свеједно али питам.

Опт. Жељко Крњајић: Зато сам и нацртао...

Председник већа: У смислу чишћења?

Опт. Жељко Крњајић: И написао ова сва имена да се ти људи саслушају па ако они тврде да није бацано и није у овој групи ди сам ја био и није.

Председник већа: Тврдите да нико није имао бар ни ручну бомбу са собом?

Опт. Жељко Крњајић: Па ја колко сам могао видети, а није ме нико ни задужио да ја гледам ко шта има али нисам видио да је висило код некога.

Председник већа: За време трајања овог напада како год се то било назвало, у сваком случају, те оружане акције да ли сте било ког тренутка били ви лично јел оно по вашој процени у животној опасности?

Опт. Жељко Крњајић: Па како да не, на пар места, пазите ово је први...

Председник већа: Хоћу рећи је ли неко пуцао на вас? На вас лично или негде близу вас?

Опт. Жељко Крњајић: Јесте.

Председник већа: По чему то сте закључили?

Опт. Жељко Крњајић: Молим по чему?

Председник већа: По чему сте то закључили?

Опт. Жељко Крњајић: Па меци пуцају ударају по капијама, по бетону, пуцало се на нас.

Председник већа: Јесте ли могли да видите одакле?

Опт. Жељко Крњајић: Да, зна се одакле.

Председник већа: Одакле?

Опт. Жељко Крњајић: Овај први део улице Иве Лоле Рибара до првог тог скретања не могу рећ до скретања та Фрање Рачког то су углавном српске куће, ту није имао ко пуцати и није пуцано на нас. Око центра један Хрват неки Жељко Брајковић он је кренуо за нама и на центру десно од нас из воћњака...

Председник већа: Како то мислите кренуо за вама?

Опт. Жељко Крњајић: Па лепо кренуо за нама и иде да види шта ће се десити.

Председник већа: Где је био пре тога?

Опт. Жељко Крњајић: У подруму. Кад су дошли он и отац изашли на улицу, руковали се са нама, иначе, његов отац Фрањо је играо шах, карте, так смо се чак и довикивали „оћемо картат“ и Девчић, отац га је звао, он је отишао код Девчића...

Председник већа: Што помињете Жељка? Шта је било осле?

Опт. Жељко Крњајић: Помињем што он овде исто сведочио као Хрват да се у центру из, значи кад се иде према центру с десне стране из једног воћњака, то је зрачне линије 150-200 метара страшно пуцало по нама. Код задруге такође. Е доле од задруге око тог ловачког дома и то ја сам само чуо из пар кућа да је пуцано, јер ја доле нисам.

Председник већа: Ви сте рекли, то сам добро чуо јел тако, да нисте потрошили овом приликом, тог дана јел сав борбени комплет од 150 метака.

Опт. Жељко Крњајић: Да, нисам потрошио.

Председник већа: Како то да схватим?

Опт. Жељко Крњајић: Па нисам...

Председник већа: Да ли сте потрошили нешто? Колико сте потрошили? Колико сте испуцали?

Опт. Жељко Крњајић: Па не знам, не могу, сад да ли оквир или два. То сам реко из тог разлога што тужилац каже да смо ненормално пуцали, како је реко, ето с тим, да сам пуцо само по потреби. Ту у центру да, јесам, пуцо сам на тај воћњак, има нека чак прича да је један њихов снајпериста тамо да су после нашли крви да је рањен.

Председник већа: Колико је протекло времена од престанка времена оне артиљеријске паљбе па док нисте, рецимо, ушли у Прерадовићеву и тако даље?

Опт. Жељко Крњајић: Није дуго.

Председник већа: Колико сте били далеко? Колико сте били далеко од тог тренутка до уласка у ове улице?

Опт. Жељко Крњајић: Не разумем.

Председник већа: Добро. Поновите онда, док је била артиљеријска паљба где се налазили Ви и ваша група?

Опт. Жељко Крњајић: Код Рудић Миленка у подруму и у предњој соби.

Председник већа: То је ово што је обележено на...

Опт. Жељко Крњајић: Број 3, у Прерадовићевој.

Председник већа: Ту. Ко је одабрао то место?

Опт. Жељко Крњајић: Тако нам је у Товарнику потпуковник нацртао ту карту, та три правца, то је тај један правац, ово код Дане Бадањка други, и млин трећи правац.

Председник већа: У том тренутку кад сте Ви у кући Рудић Миленка, јесу ли ту све три групе или не?

Опт. Жељко Крњајић: Не, не, па само наша група. Ми смо дошли два, пола три ноћу. Они су одмах продужили друга и трећа група, ми њих више...

Председник већа: На ком месту су се групе раздвојиле? Претпостављам да су ишле заједно.

Опт. Жељко Крњајић: Па ту на уласку у село, ту близу нас, како смо долазили ми смо остајали, е то је наше место, ови су продужили, отишли даље, како су се они, те две групе како су се тамо поделиле ја то не знам.

Председник већа: Је ли свако пре раздвајања знао којој групи припада или не или сте се раздвојили и поделили ту на том месту?

Опт. Жељко Крњајић: Да ли појединачно...

Председник већа: Да ли сте Ви унапред знали ко ће бити са вама у групи?

Опт. Жељко Крњајић: Отприлике сам знао јер кад је тај потпуковник питао за то скретање код тополе Чаруге и те дивље крушке, пошто је то у војним картама та два дрвета заштићена, ту где се скрене, прва група углавном је милиција, а ја кад смо изашли ван уопште нисам знао нит је ко питао Девчића, Девчићу оћеш ти ићи, да је неко уписиво или нешто, могло је и да Девчић не иде, могло сам и ја, само да се смакнем и да кажем нећу ићи, а ја сам једва чекао да идем својој кући јер нисам био осам месеци јер сам истеран то за Божић '91. кад ми је пуцано на кућу, а нисам имао информација шта се дешава са родитељима.

Председник већа: Је ли тај официр је ли вам он показивао све на тој карти?

Опт. Жељко Крњајић: Молим?

Председник већа: Је ли Вам официр то све показивао на овој карти?

Опт. Жељко Крњајић: На оној што је у предмету.

Председник већа: Војна карта?

Опт. Жељко Крњајић: Не, не, цртана исто.

Председник већа: Је ли то он нацртао или ко?

Опт. Жељко Крњајић: Он, он. Имам је ја ту у торби ако треба да Вам покажем.

Председник већа: Руком прављена?

Опт. Жељко Крњајић: Да, да, али има печат и одобрио, јер тај потпуковник је добио наредбу од Лончара дан раније да иду у извиђање и чиме да иду БТР-ом, тенком, докле, шта и да припреме напад. И он је човек нацрто...

Председник већа: Је ли вам неко помињао када је већ била та процена да постоје непријатељске оружане снаге и где се оне могу очекивати, на којим местима?

Опт. Жељко Крњајић: То...

Председник већа: Где би могле да буду тачке отпора?

Опт. Жељко Крњајић: То ја не знам, ја нисам на те састанке...

Председник већа: Или је свако од њих испред своје куће?

Опт. Жељко Крњајић: Само да Вам кажем, ја на те састанке нисам ишо. Ишо је, призна је овде тај командант добровољаца Славко Ступар, где се причало, али војска је ишла сваки дан у неко извиђање и знали су одакле им се пружа отпор и знали, а за то и постоји план, има у наредби, план гранатирања, тући ове, мислим, имате, ту .02.50.15.. коте, ове, ове, посебно ловачки дом и ако дође до жешчег отпора тући по средини села. Ја сам и тражио да се набави та, што кажу Хрвати, шема минобацача, овај бомбардовања али то није набављено, као војска то нема. Вероватно је војска прво то гранатирала ди се очекиво највећи отпор, како да кажем. Јер и ди се очекује отпор тамо се и гранатира, иначе не гранатира се безвезе.

Председник већа: Да ли сте у тој половини, кажем, Ваше групе а која је кажете ишла са десне стране, да ли сте Ви ишли напред?

Опт. Жељко Крњајић: Кроз улицу?

Председник већа: Да, као нека врста предводника?

Опт. Жељко Крњајић: Не, не. У једном моменту ја уђем, рецимо кад сам ја ушо ту код Марка Ходака, кад сам изашо они су већ сви четири куће одмакли. Рецимо Девчић је осто код своје куће, шта ја знам, 10 минута. Нико ту никоме није наређиво, командово.

Председник већа: Јесте ли после писали нешто кад је завршена акција?

Опт. Жељко Крњајић: Ја сам после чуо, реко сам, кад ме покојни Милорад дошо обићи...

Председник већа: Или некеме нешто рапортирала, да кажемо онако војнички, шта се све дешавало или оне најбитније ствари?

Опт. Жељко Крњајић: Ја сам неко рапортиро?

Председник већа: Да ли сте?

Опт. Жељко Крњајић: Не, већ кад смо возили ту жену зауставила нас војска, ко сте, шта сте, ко је вама ту главни. Каже, потпуковник Камбери, Камбер Слободан. Зовите га, није било пет минута, човек дошо, сагнуо се и каже, прво реко за ту пушку да му то обавезно оставим као трофеј, ја сам му то оставио. „Шта се тамо дешава“, реко, а кад смо полазили, то је и Девчић реко у својој изјави, Камбери реко „ослободите макар до пола села да ми можемо камионима и болницом пицгауерима ући да вам помогнемо“.

Председник већа: Схватимо сам да у ову улицу Томиславову или краља Томислава, да нисте ни улазили том приликом?

Опт. Жељко Крњајић: Не, ни корака.

Председник већа: Па ко је онда ишао до краја села?

Опт. Жељко Крњајић: Е сад ту је била у тој задрузи, у тој механичкој радиони, ту је била мала пауза, ту смо попили сок, ево сад да ми не знам ко шта да, ко је скуво кафу стварно не знам, али је ту већ било народа. Дал, кад сам ја отишо назад, кад ме Милорад послао то код родитеља, дал су се онда групе измешале, ја сам чуо од једног, од Грковића овде кад је сведочио, да су се онда групе измешале и да је ту још пришло неких, а јато стварно не знам.

Председник већа: Како сте Ви рекли овде „три групе иду дуж ове три...“

Опт. Жељко Крњајић: Паралелне, да.

Председник већа: „Паралелне, дуже улице“, ко треба да, ајд да кажемо тако, контролише ове бочне?

Опт. Жељко Крњајић: Та средња група, зато што је њих било ко 40, њих је било дупло више него нас и дупло више него ових „Душана Силног“, „Белих орлова“, тако.

Председник већа: Ваљда зато сте црвено обележили Фрање Рачког...

Опт. Жељко Крњајић: Тако је.

Председник већа: И Матије Гупца и Стјепана Радића?

Опт. Жељко Крњајић: Тако је, и по изјави, рецимо, тог Грковића, у ту улицу Фрање Рачког ушла је група од Милета Ергића Страје јер је он и радио, био радни колега са Видом Кризманићем покојним у Товарнику и нормално да су се Срби и Хрвати у то време свађали. Шта су њих два имали, главно, и Славко Божић сведок каже

„Изашо сам ван и видио сам 30 војника“, значи, а моја група, моја, правац тај мој било нас 17-18, значи да бих ја и моја група тамо били ми би морали још од некога довести 12 војника да буде.

Председник већа: Кад је завршен напад на Ловас?

Опт. Жељко Крњајић: Па ја сам чуо већ у вечерњим сатима, око пет - пола шест и то ове две улице прва и друга, а трећа ди су били добровољци код самог гробља док није Камбер стигао са тенковима, Славко Ступар и још њих пар се нису могли извући, још су водили борбу, а овде су и била пар Хрвата, један свака му част, одмах признао је да је био у гарди, био наоружан, пружио отпор, имо два калашњикова, пуцо докле је имо муниције, тако да та група задња, већ је пао мрак кад је потпуковник Камбер ушо у Ловас са тенковима и та група се онда извукла. Иако су они ту ноћ са полицијском станицом из Илока и један из Шариграда командант ТО, има његова изјава за Хаг, није позван овде за сведока, скупио је неку групу и поново је пробо да уђе да се врати у Ловас али је, каже, пружен отпор, није мого.

Председник већа: Будући да сте рођени у том месту и да сте, закључујем, познавали више-мање све људе тамо, а и њихове ставове у овој целој ситуацији пре самог 10. октобра, јел се може рећи да сте знали где живе они који су највише, онако како је оно формулисано, непријатељски настројени?

Опт. Жељко Крњајић: Јесам ли ја знао?

Председник већа: Да.

Опт. Жељко Крњајић: Па како нисам знао, знали су сви.

Председник већа: Да ли Вас је неко питао где се налазе ти који су најопаснији?

Опт. Жељко Крњајић: Не, не, то је тужиочева игра, јел видите зашто, ова Млинска улица ди је водио Милан Воркапић звани Трндо, то је кренуло, он је ишо да показује које су српске куће, а ја сам шутио до сад. У тој улици на том правцу нема ни једне, значи, нула српских кућа. Шта је човек показиво, да неко опере себе, бацио је две бомбе, ко што су пет-шест добровољаца признали. Један је признао да је бацио 15 бомби, да би себе опро. Каже „домаћи ми реко то није српска кућа“, игром случаја нема ни једне српске куће.

Председник већа: Данас сте на почетку говорили у неком уводу како је то све изгледало тамо негде '90.-'91. године, говорили сте о '72. години такође али сад највише на ово мислим, и то како сте се Ви осећали, односно како су према Вама поступали ту од тих првих избора '91. године или '90., свеједно, такође сте после тога описујући ваше кретање и шта се дешавало улицом Иве Лоле Рибара и остало, говорили сте на више места како сте се руковали са мештанима, како су они мирно то прихватили, предавали оружје, како то иде једно са другим? Мислим оно почетно свињокољ, калашњикови, певање усташких песама а онда када у овој ситуацији...

Опт. Жељко Крњајић: Ти најекстремнији нису сачекали ту у улици и с њима се нисмо ни руковали. Има макар 15 изјава од Хрвата, не да ја кажем да сам се ја руково, већ они Хрвати кажу, рецимо, неки Емануел Филић он каже „Био сам хрватски

војник, било нас је преко стотину“, у изјави, само не знам датум, задњи пут ту у Београду, „Био сам, да, припадник 204. војне“, е кад га после судија питала кад је видио мене, „А, па видио ме је у центру, Крњајић пришо и пружио ми руку и реко „е мој Емануеле јел нам ово требало“, то није само из мојих уста, то је и из хрватских уста. И ја да сам наишо баш на све, па не би се ни ја са свима руково.

Председник већа: Да ли је неко док сте били тамо и ишли од куће до куће на Ваше очи, у Вашем присуству неко од мештана укућана из куће насилно истериван, избациван?

Опт. Жељко Крњајић: Па не, зато Вам кажем...

Председник већа: Не кажем да ли по Вашој наредби или по Вашем указивању, него је ли било тога?

Опт. Жељко Крњајић: Ма по ничијој наредби, зато сам и написа сва имена и презимена из улице Иве Лоле Рибара, зови те их све за сведоке. Да ли је ико истеран, па пито сам овде и Жељку и ову Перичић Иванку баш пито јел те ко теро ја или неко у подрум, каже „Не“. Фрању Жадања, Марка Ходака, Жељка Брајковића, нико, из те улице нико, што би сад неко био затворен па сад на суду реко није.

Председник већа: Сматрате ли да је била Ваша дужност да успоставите чврсту и одлучну команду?

Опт. Жељко Крњајић: Не.

Председник већа: И онемогућите било који вид напада на цивилно становништво?

Опт. Жељко Крњајић: Не, не, ја сам имо само неку благу предност што сам знао тај терен и што сам домаћи и што сам ишо кући, што сам имо жељу. Мене нико за ништа задужио није, не постоји тај папир, тај акт, та наредба, то што је Лончар задужио потпуковника Камберија, а он ТО, тог Титу и овога Страју, то нема везе са мном. Мене задужио, како би ја смео напустити у пола два, у пола акције како бих ја смео напустити кад сам ту рањену жену одвезо у Шид у војну болницу.

Председник већа: Ви сте говорили да, практично у ствари није ни било цивила, да се ово становништво и не може, је ли тако, и не треба сматрати цивилима?

Опт. Жељко Крњајић: Ови што су на списку настрадали и касније што су настрадали на минском пољу многи, рећи ћу само један случај, Ђука Лукетић, ја да сам га видио да сам био у тој улици Фрање Рачког ја бих тог Ђуку метио на леђа и носио. Тату и брата му не бих, да не испадне да ја сад нешто, то ми је био стварно колега. Њега бих заштитио не знам ни ја на које начине иако је био хрватски војник, има у тим регистрима и Ђука Лукетић кад је, 170 дана, они су углавном прије Борова Села на дан, ја ћу сад погрешити, у априлу на дан НДХ 16., 17. април тад је највећи део примљен у Збор народне гарде. Ја сам имо касету која је снимана у Богдановцима почетком '91.године 50 Ловашчана од А до Ж што се каже, обучени, наоружани ишли су на смотру у Богдановце, ди им је Бранимир Главаш реко „Слободно реците да сте

ушаше“. Ја сам ту касету дао господину Шуваковићу за одбрану Слободана Милошевића.

Председник већа: Да ли Вам је неко, под тим мислим на официре или било ко би на вас имао утицаја, ко је био од неког значаја пре самог напада, говорио, саветовао, подучавао, сугерисао како се понашати према цивилном становништву које не пружа никакав отпор?

Опт. Жељко Крњајић: Не, то нико није ни говорио. Највише сам контактиро са потпуковником Камберијем, могу рећи то је наша срамота, био је често пијан, чак је и псово да ће убити и отерати сменити Лончара, да му је, Лончару, Хрватица секретарица и имам осећај да они нису ни знали зато што се тај напад 5, 6, 7 дана одлаго, иће се сутра, иће се сутра и да није ни он знао кад ће се ићи.

Председник већа: Да ли се може рећи, са Вашег становишта, да је целом акцијом напада, јел како се то војно назива, свима командовао Ступар, кога сте помињали, Славко?

Опт. Жељко Крњајић: Па ја бих прије реко, прије бих реко да је Тито из Зенице и Миле Страјо, а Славко Ступар је сам реко у својој изјави у полицији да је он командовао свима, плус још петорици, таман, ја, Девчић, Радојчић, Грковић.

Председник већа: Па је ли то стоји ако је тако рекао?

Опт. Жељко Крњајић: Ја то нисам чуо на своје уши, мени то нико није реко, да је он командово добровољцима то стоји, то су сви рекли, то стоји, а да је целом акцијом ја бих сад стварно слаго. Ја сам убеђења да је ипак тај официр Тито из Зенице и Миле Ергић који је исто капетан, ја сам реко прије три године нек се провери у Секретаријату народне одбране чиновни, ко зна колико је међу нас 80 колико је имало чиновна, колико је ту било капетана и које чега. Ја нисам ни онда, ни сад, ни један чин немам, а ово сам заборавио рећи, у пола кукуруза кад смо скренули са цесте према Ловасу, ми смо ишли једно километар и по кроз кукурузе, колона се прекинула и ја сам ишо назад да их спојим, то је галама била, граја, причају, тамо-вамо, и преда мном стајао човек, значи сигурно два метра је био висок, ја га пито ко си ти, каже „Ја сам капетан прве класе Бењамин“, то сам запамтио зато што је израелско име и да живи у Сомбору. Ја то годину дана хоћу да проверим у Генералштаб или негде ко је тај човек и којој је он јединици припадо, активно војно лице капетан прве класе Бењамин, значи изразито леп човек, крупан, јак, отприлике тад је имо 30 и коју годину, кажем висок око два метра.

Председник већа: За ову групу чији сте Ви били део, да ли је неко пуцао више него што сте Ви, да је испразнио цео борбени комплет и више од тога?

Опт. Жељко Крњајић: Не знам, у овом првом делу није сигурно и није ни пуцо јер није имо ни потребе. На пола те улице првог тог дела живи Милан Радојчић. Милан Радојчић је кад је изашо ван метио пушку на раме и носио заставу, значи како сад ја могу рећи да је човек пуцо, бацо бомбе кад није. Значи не он, у том првом делу до скретања Фрање Рачког ја не знам да ли је који метак неко опалио, а касније да ли су сви испуцали све ја не знам, ја сам ишо до задруге и све изјаве доле из те Томиславове, а фала богу има их једно петнаестак, нико Жељка доле није видио.

Председник већа: Улазећи у Ловас или да кажемо у улицу Иве Лоле Рибара да ли сте по нечему знали или сматрали извесним да ако већ нема много неке борбе док идете улицом ка центру села по нечему да не улазите у клопку, да вас пуштају да уђете до средине, а онда тек да дејствују по вама?

Опт. Жељко Крњајић: Па зато кад смо дошли до задруге Милорад је реко мени и још двојици да се вратимо да нам не би дошли иза леђа и кад сам дошо до близу куће мој отац је онда трчо и каже „Ево сад је неки Ђурица преко пута од Марка Ходака“, да не гледам сад који је број, „са митраљезом побего“, а кроз хрватске изјаве, рецимо од Драгице Острун син јој је полицајац, побего је пред нама кад смо дошли 50 метара, 20 метара до куће. Јелице Францишковић син полицајац, побего пред нама 10-15 метара, значи изашо на улицу, запуцо и кроз баште, то је село, то су колика је кућа још су дуже просторије за пољопривреду, гараже за тракторе, комбајне, сено и које чега. Доле исто два полицајца од Панца Катице, судија је пита, два полицајца, исто каже пред нама су побегли, они су видели, кад су чули и видели да ми идемо запуцали и отишли горе код гробља, горе су формирали праву одбрану.

Председник већа: У то време, тога дана, Товарник није био у хрватским рукама, тако да кажемо, Товарник?

Опт. Жељко Крњајић: Не, не, није.

Председник већа: Шид такође?

Опт. Жељко Крњајић: Војска била.

Председник већа: Опатовац?

Опт. Жељко Крњајић: У хрватским рукама.

Председник већа: Вуковар?

Опт. Жељко Крњајић: Е само, извините, јел могу само нешто?

Председник већа: У ком се правцу онда те снаге за које се сматрало и за које тврдите да су ту постојале МУП, ЗНГ и тако даље, где су се могли удаљити?

Опт. Жељко Крњајић: Њима је војска понудила у Илок и одмах сутрадан или прекосутра је направљен конвој...

Председник већа: Тог дана?

Опт. Жељко Крњајић: Да, да, тог дана, њима је војска, у наредби има да се село у потковици опколи, да се њима остави...

Председник већа: Које село?

Опт. Жељко Крњајић: Молим?

Председник већа: Које село?

Опт. Жељко Крњајић: Молим?

Председник већа: Које село?

Опт. Жељко Крњајић: Па за Ловас кажем. Остављен им је пролаз до Илока и већина Ловашчана је отишла у Илок и 11. и 12. војска ЈНА формирала колону са оружјем су прошли кроз Србију, кроз Шид до аутопута и за Хрватску. Сведок овде сведочио полицајац Цирба Жељко, закопо код куће у винограду калашњиков и униформу и изашо са...Само нешто да Вам кажем кад сте споменули Опатовац. Опатовац је 14. или 15. ушо под наше руке, што се каже. Значи, напад је био, напад, акција је кренула из Ловаса али Опатовац је предо оружје, председник ХДЗ овде седио ко сведок данима у публици, он је дошо у центар и донео оружје и за њим сви. У Опатовцу ни један, ни један једини тај дан није погино јер се село предало. Село Ловас се није хтело предати.

Председник већа: Не односи се на Вас, односно није нешто што је Вама стављено на терет али опет постоји у оптужници, па ћу Вас зато то и питати, оно обележавање прегледање кућа белим чаршафима, односно плахтама је ли тога било?

Опт. Жељко Крњајић: Јесте. Ја сам први...

Председник већа: Како је до тога дошло?

Опт. Жељко Крњајић: Ја сам први реко свом оцу да стави белу плахту на капију да је кућа прегледана.

Председник већа: Овде се у оптужници говори, видели сте то сигурно, мада није део који би Вама био много интересантан да је то било у циљу дискриминације да се обележе хрватске куће?

Опт. Жељко Крњајић: Не, све куће су биле обележене, све, па Хрвати су овде сведочили да су бацали беле плахте, само то можда су мешали са оним белим тракама, то није било 10. и око тога ја не знам ништа.

Председник већа: Траке су следеће што сам хтео да Вас питам.

Опт. Жељко Крњајић: Молим?

Председник већа: Те беле траке око руке, то је следеће било што сам хтео да Вас питам, да ли је тога било после?

Опт. Жељко Крњајић: Не, тог 10., првог дана сигурно није било и ја то нисам ни видио.

Председник већа: Да ли су припадници ове групе у којој сте Ви били или оне друге остале две и тако нешто, јесу ли били на неки посебан начин обележени током трајања ове акције?

Опт. Жељко Крњајић: Ми јесмо били обележени?

Председник већа: Ради распознавања?

Опт. Жељко Крњајић: Не разумем.

Председник већа: Да ли сте били на било који начин обележени? Схватам да нисте били сви у униформама, односно онако једнообразно како војска иначе јесте, да ли сте имали неке знакове распознавања?

Опт. Жељко Крњајић: Не, па ја те људе, био је мрак кад смо кренули око 10 сати из Товарника, ја њих уопште нисам ни видио ко су, како су обучени, долазила група по група, у камионе и...

Председник већа: Је ли то значи да се неко могао умешати међу вас?

Опт. Жељко Крњајић: Па могло је али то нек планира, ко је планиро акцију могло је и то испланирати.

Председник већа: Добро. Да ли чланови већа имају питања? Нема. Потом редослед је пуномоћник оштећених? Немате. Неко од оптужених? Знате већ да и ви имате право да поставите неко питање ако то желите оптуженом на кога је ред, да ли има неко ко? Видим да нема нико. Браниоци осталих оптужених? Ја видим оптуженог Димитријевића, има. Онда прво он. Седите слободно, ако тужиоцу не смета седите и поред њега. Изволите.

Опт. Миодраг Димитријевић: Опростите Крњајићу. Оптужени Димитријевић Миодраг.

Председник већа: Оно за шта је сада тренутак је постављање питања. То је нешто друго од стављања примедби. Верујем да већ то да разликујете.

Опт. Миодраг Димитријевић: Не, не стављам ја примедбе господине судија.

Председник већа: Зато и кажем ако имате неко питање, да би неку информацију или нешто...

Опт. Миодраг Димитријевић: Па не само он често помиње.

Председник већа: То сада можете.

Опт. Миодраг Димитријевић: Може ли?

Председник већа: Да, то вам кажем.

Опт. Миодраг Димитријевић: Често пута помиње добровољце и помиње их онако у контексту распуштена банда.

Председник већа: Рекао је разуларена...

Опт. Миодраг Димитријевић: Добро, разуларена банда. Ја бих хтео само то да питам да ли он зна до ког су времена то људи добровољци а када прелазе у активне војнике?

Председник већа: Ви сте говорили о претпочињавању јел тако?

Опт. Миодраг Димитријевић: Не, не, о претпочињавању.

Председник већа: Он је поменуо претпочињавање па зато објашњавам. Јел разумете питање?

Опт. Жељко Крњајић: Ја сам спомињао..

Председник већа: Јел разумете питање?

Опт. Жељко Крњајић: Ма разумем. Могу да одговорим?

Председник већа: Ајде.

Опт. Жељко Крњајић: Ја сам говорио добровољци из тог, да буде јасније на суђењу, војска, милиција, ТО, добровољци. А добровољац, он није могао бити добровољац чим је сео у Београду, није могао проћ ауто пут од војне полиције, и у 5 месецу је сва војска прешла под команду ЈНА како да кажем, није било класичних добровољаца. Ја њих зovem добровољци, како да зovem Петронија? Не могу Ловашанин, зovem га добровољац.

Опт. Миодраг Димитријевић: Добро. Хвала. А да ли сте можда ви били у оном наређењу за напад на Ловас 350-1 од 09.10.1991. године, овај, пише да је одлучио је командант да изврши чишћење ЗНГ и МУП-а као и цивилног становништва које је непријатељски настројено. Па то је дао задатак својим помоћним снагама. Да ли сте можда ви били те помоћне снаге?

Опт. Жељко Крњајић: Па да. Кренули ти добровољци и та такозвана милиција, ми смо били помоћне снаге Друге гардијске пролетерске бригаде.

Опт. Миодраг Димитријевић: А да ли сте ви од Душана Лончара или од било кога, ви га зове Камбери а то је Камбер, од Камбера или било кога из друге бригаде добили заповест за напад на Ловас? То није наредба, опростите господине судија, то није наредба, то није наређење то је заповест за напад. Борбена дејства се изводе само помоћу заповести.

Опт. Жељко Крњајић: Па откуд ја то могу знати? Рекао сам да је дошао тај Камбер и још један капетан, да су са Јоргићем и Воркапићем причали, да су мене звали касније унутра овај, да ли знам тај пут око те тополе и те крушке, сто скретање уз руб шуме и на бензинској пумпи рекао наредба је донета, иде се у чишћење, па то да се све цела та три дана се онда могло тамо писати и постављати питање, ми смо неуки. Речено је иде се, иде се и ми идемо. Ваљда неко води бригу.

Опт. Миодраг Димитријевић: Говорили сте о, да сте били наоружани аутоматским пушкама и паповкама. Молим вас реците ми ко вам је дао те пушке?

Опт. Жељко Крњајић: Па добили у Шиду у касарни. ЈНА, ко ће нам други дати?

Опт. Миодраг Димитријевић: Добро. Да ли сте са пријемом тог наоружања ви постали војно лице?

Опт. Жељко Крњајић: Па не знам ја та правила, ја знам да сам ја мобилисан одмах после 02. маја у Борову Селу и добио сам и ону плочицу и какво војно лице, не знам.

Опт. Миодраг Димитријевић: Толико. Хвала.

Председник већа: Хвала. Нико други од оптужених? Нико од бранилаца других? Ви сте већ били. Као допунско. А пре тога, колега Алексићу изволте ви.

Адв. Радоје Алексић: Пошто овде малопре Димитријевић поставио једно врло капциозно питање и непоштено постављено питање, ја бих се надовезао али на други начин.

Председник већа: Ми се не слажемо са тим само да колега, не бисмо дозволили његово капциозно питање ни говора.

Адв. Радоје Алексић: Мислим да начин на који је он поставио питање па би због тога да разјаснимо ту дилему. Да ли је вама било ко дао наредбу за чишћење цивила непријатељски расположених? Да ли је вама лично такву наредбу било ко?

Опт. Жељко Крњајић: Ма није.

Адв. Радоје Алексић: Судија захваљујем. Ништа друго.

Председник већа: Да питам, ви сте сами помињали чишћење сад оно пре пар сати, пар пута. То сам вас и ја питао.

Опт. Жељко Крњајић: Па добро, 5-6 година се води суђење, сви употребљавају тај израз. Јел могу рећи нешто у вези пуковника?

Председник већа: Хајте.

Опт. Жељко Крњајић: Пуковник је давао 2008., 2009. изјаву за хрватски суд одавде. На питање јел познаје Крњајић Жељка, каже да познам. Ја ошо 11. из Ловаса, он дошао 14. Ето како се ми можемо познати и после пуковник је рекао зезнуо се, ово, оно, а то негде стоји и то увек тако из неких изјава се вади реко овај за тебе, реко онај.

Председник већа: Бранилац оптуженог Косијера.

Адв. Здравко Крстић: Ја имам зачудићете се, једну похвалу како водите поступак и како сте поставили питање, имам неколико питања. Хоћете од похвале да пођем?

Председник већа: Можете да је прескочите заиста, хвала лепо ајмо питања. Мислим...

Адв. Здравко Крстић: Врло кратка питања. Ви сте чак и питали нешто што сам ја планирао али питање како сте поставили питање око чишћења терена окривљеном, мени учвршћује поверење да сте веома компетентни за овај предмет за разлику од претходне председнице већа која је неколико пута питала ша је то ТО. Ето толико о компетентности.

Председник већа: Ја сам се мало плашио да та похвала крије то. Да то прескочимо заиста и да пређемо на питања.

Адв. Здравко Крстић: Да ли окривљени може да се изјасни о томе да ли је видео и да ли је уопште познавао у то време кад се ово дешавало и кад је говорио и давао своју одбрану мог брањеника Косијер Зорана?

Опт. Жељко Крњајић: Не. Нисам га познао уопште.

Адв. Здравко Крстић: Е добро, за разлику од Косијер Зорана рекли сте да сте на терену срели у униформи резервног полицајца, бившег заменика тужиоца Мрдака, па вас ја питам само у које време? Јел можете да сместите то у оквиру ових догађаја? Пре, за време, после?

Опт. Жељко Крњајић: После, после је то било.

Адв. Здравко Крстић: На ком терену? На овом терену?

Опт. Жељко Крњајић: Дал Вуковар, дал Ловас.

Адв. Здравко Крстић: Па јако је важно то. Да ли је Ловас или Вуковар?

Опт. Жељко Крњајић: Не знам. 50% Вуковар, 50% Ловас стварно се не могу сетити.

Адв. Здравко Крстић: Добро. Значи имао је бели опасач јел тако?

Опт. Жељко Крњајић: Чини ми се капетан да је био.

Адв. Здравко Крстић: Добро. А можете ли да ми кажете кад сте ви чули за овај термин чишћење. Ко вам је то рекао? Од кога сте чули за наредбу односно за како врло компетентно рече и окривљени потпуковник овај, неки термин сад сам заборавио за напад.

Председник већа: Заповест.

Адв. Здравко Крстић: Заповест пардон, заповест. Од кога сте чули ви лично?

Опт. Жељко Крњајић: Од...

Адв. Здравко Крстић: И када?

Опт. Жељко Крњајић: Од потпуковника Камбера на бензинској пумпи у Товарнику 09. навече кад ћемо кренут у ту акцију ето.

Адв. Здравко Крстић: Јел вам он препричао наредбу или сте ви чули од потпуковника Камбера да је Лончар потписао неку наредбу?

Опт. Жељко Крњајић: Па не знам дал да будем поштен, да ли је он спомињао Лончара или није, или је. Стварно не знам. Ту је сто људи, мрак. Једни питају ово, једни оно, једни гурају. Углавном знам сигурно рекао је...

Председник већа: Хајдемо кад сте већ почели вероватно сви мисле у том смислу, како је то уопште изгледало? Јел неко чита, као у војсци оно на дневну заповест или како? Пошто вероватно сте и то доживели или другачије? Долази официр, сви стоје мирно и он чита заповест. Да ли је то било тако или је било другачије? Јел чита од почетка до краја или...

Опт. Жељко Крњајић: Кад смо се скупљали били смо онако у кругу. И онда су отворили камион и два-три сандука ко је имао лошу пушку могао је да замени, е онда смо стали као у неку колону као у неку врсту али ништа оно мирно, слушај. И рекао је, донета је наредба иде се сад на Ловас.

Председник већа: Јел неко нешто питао ...

Опт. Жељко Крњајић: Па довикивали су, шта нас чека, ди сте ви, колко има усташа? Ето то се сећам и Девчић је баш био близу кад је рекао „само ви до по села, да ми можемо ућ као помоћ и не дај боже ако неко буде рањен да овом цестом ми можемо“.

Председник већа: Добро да питамо овако, да будемо одређени јел неко питао нешто корисно а не ово где сте ви? Да му се разјасни нешто да нешто се сазна о томе.

Опт. Жељко Крњајић: Није, па људи се нису познавали. Вероватно су сви мислили зна он, зна он, не знам.

Председник већа: У реду. Бранилац?

Адв. Здравко Крстић: Да ли сам ја добро разумео ако кажем да сте тада први пут сазнали кад сте се окупили око тог Камбера, Камбер ја не знам како се већ зове, овај јер нисам присуствовао његовом саслушању, дакле, за термин чишћење. Или сте то касније?

Опт. Жељко Крњајић: Да будем поштен, не могу се сетити да ли је он споменуо чишћење стварно не могу да лажем.

Адв. Здравко Крстић: А овај термин непријатељски расположени цивили?

Опт. Жељко Крњајић: Ја мислим да је реко само непријатељ, да није цивили, да није никако спомињао.

Адв. Здравко Крстић: А нико није од тих што сте окупљени питао нешто у смислу разјашњења тих термина не?

Опт. Жељко Крњајић: Не. Није. Јер сви смо ми знали да су вршени преговори и ако ће доћ до напада да су цивили изашли, да сам ја тако замишљао.

Адв. Здравко Крстић: Па знам, а дал сте видели касније кроз овај поступак наредбу?

Опт. Жељко Крњајић: Да.

Адв. Здравко Крстић: Па јел сте видели да стоје цивили?

Опт. Жељко Крњајић: Па видио сам. То је питање за њега, не за мене.

Адв. Здравко Крстић: Добро.

Опт. Жељко Крњајић: Да, да.

Адв. Здравко Крстић: Тад сте први пут сазнали? Рекосте да сте били у Шиду?

Опт. Жељко Крњајић: Да.

Адв. Здравко Крстић: И да сте добили неки задатак. Од кога? Шта је било у Шиду? Да приведете неке униформисане из Ловаса?

Опт. Жељко Крњајић: Потпуковник Љубиша Петковић он је био безбедњак, не те бригаде већ не знам Прва, друга та армијска област. Шта ли. Чуо је да у Ловасу има пуно заробљених хрватских војника, да му се доведу двојица, један гардиста, један полицајац због информација и због ТВ-а. То сам упамтио због ТВ-а. И знам да овај гардиста како се презива, Златко Краљевић је имао доле маскирне хлаче и имо је ову службену легитимацију и то је предано у Шид војној полицији, шта су испитивали, ди не знам, углавном били су у Бегејцима размењени и живи.

Адв. Здравко Крстић: Не, нисам ни мислио толико опширно само, дакле, то су били безбедњаци? Јел то неко одељење било тамо истурено? Јел тако?

Опт. Жељко Крњајић: Да.

Адв. Здравко Крстић: Јел сте чули да је тамо на терену негде и сада генерал Васиљевић? Овде је био сведок.

Опт. Жељко Крњајић: Па чуо сам да, генерала...

Адв. Здравко Крстић: Каква је његова улога била? Јел знате?

Опт. Жељко Крњајић: Не знам. Знам сада, онда да сам наишао на човека клеко би и српском јунаку стисо руке. Сад знам и повезујем сваким даном све више и више, али сам видео пензионисаног генерала Радојицу Ненезића, видио сам Стевана

Мирковића, видио сам Станишића, видио сам Бацу, видио сам, ја сам мислио да је сва војска тамо дошла. Сви су дошли сви су нешто тражили, заповедали.

Адв. Здравко Крстић: Добро. И само још ово ако ви дозволите судија. Ја у претходном поступку првостепеном у једном делу осином вољом и незаконито сам одстрањен са главног претреса...

Председник већа: Немојте то.

Адв. Здравко Крстић: Да, да, па то је тако. Другостепена одлука то каже тако не ја.

Председник већа: Питања.

Адв. Здравко Крстић: Хоћу да питам, можда се изјашњавао окривљени али данас је рекао да је сазнао неке изјаве покојног Деветак из интервјуа Наташе Кандић. Ја питам сада када сте сазнали први пут за тај интервју?

Опт. Жељко Крњајић: Кад је кренуло суђење.

Адв. Здравко Крстић: Значи у претходном поступку?

Опт. Жељко Крњајић: Да.

Адв. Здравко Крстић: Да ли сте искористили прилику, ја тада нисам био, да покојном Деветак поставите ова питања која сте данас поставили и да му дате примедбе да тражите суочење и тако даље. Или нисте? Ако нисте зашто нисте?

Опт. Жељко Крњајић: Па углавном ја и он смо се суочили и негирао је неке ствари он, неке ја.

Адв. Здравко Крстић: Била су ова питања јел тако? Ово данас што сте поставили? Ја не знам зато само питам. Јер нисам присутан.

Опт. Жељко Крњајић: Углавном било је.

Адв. Здравко Крстић: Било је. Јер мени је било криво што је Деветак 2 године прије процеса Кандићки дао то.

Председник већа: То су била питања, осим ако тужилац има неко додатно питање?

Заменик тужиоца: Па ја ово не бих крстио као додатно а опет чим је питање онда је вероватно неко додатно. Помиње данас често пута, у више наврата покојни Деветак. Па јел он има нека сазнања да је Деветак у међувремену преминуо?

Опт. Жељко Крњајић: Шта...

Заменик тужиоца: Да ли то кад кажете покојни Деветак на кога то мислите?

...03;30;35 НН: 08. новембра умро човек.

Заменик тужиоца: Љубан Деветак? То нисам знао. Против њега је одбачена оптужница.

Председник већа: У ствари је оптужница одбачена у оном тренутку кад се установило да је тешко болестан и да то... болест која трајно онемогућава вођење поступка. Добро. Да ли има неко примедбу од саоптужених на оно што је оптужени Крњајић данас изрекао? Не. Добро, можете онда се вратити се тамо.

Јасно је да ћемо овде окончати данашњи претрес и да ћемо следећи пут наставити на месту где смо овде стали. Молим?

Адв. Радоје Алексић: Ја сам у свом поднеску од 01.09. након што је прецизирана оптужница, ја сам дао ту неке предлоге и овде сам предложио, у куцању је наведено саслушање, то је суочење између Девчић Милана и Радојчић Милана са Крњајић Жељком, предлог је дат.

Председник већа: То је и данас поменуто, је ли тако?

Адв. Радоје Алексић: Добро, ја стављам предлог поново.

Председник већа: Добро о томе ћемо ми одлучити накнадно, то се може и ако се буде радило, урадити следећи пут.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одложи.

Следећи главни претрес заказује се за:

29. и 30. април 2015. године, у 09:30, у овој судници

Пола десет, преподневна смена.

На главни претрес позвати:

-Данас недошавше браниоце а свим осталима је саопштено лично.

За колеге Живковића, Крстића, тужиоца сам поменуо да имам ова, па ћемо искористити прилику што сте овде да вам уручимо ова решења која се на вас односе, само још да констатујемо.

Значи окончано у 18:38 часова

Записничар

Председник већа-судија